Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (пети разширен състав)

24 май 2023 година*

„Конкуренция — Пазар за данни — Административно производство — Член 18, параграф 3 и член 24, параграф 1, буква г) от Регламент (ЕО) № 1/2003 — Искания за информация — Виртуална зала за данни — Задължение за мотивиране — Правна сигурност — Право на защита — Необходим характер на поисканата информация — Злоупотреба с власт — Право на зачитане на личния живот — Пропорционалност — Принцип на добра администрация — Професионална тайна“

По дело T-451/20

Meta Platforms Ireland Ltd, предишно наименование Facebook Ireland Ltd, установено в Дъблин (Ирландия), представлявано от D. Jowell, KC, D. Bailey, barrister, J. Aitken, D. Das, S. Malhi, R. Haria, M. Quayle, solicitors, и T. Oeyen, адвокат,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, представлявана от G. Conte, C. Urraca Caviedes и C. Sjödin, в качеството на представители,

ответник,

подпомагана от

Федерална република Германия, представлявана от S. Costanzo,

встъпила страна,

ОБЩИЯТ СЪД (пети разширен състав),

състоящ се от, по време на разискванията, от S. Papasavvas, председател, D. Spielmann (докладчик), R. Mastroianni, M. Brkan и I. Gâlea, съдии,

секретар: I. Kurme, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

предвид изложеното в съдебното заседание от 1 юни 2022 г.,

* Език на производството: английски.

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си, подадена на основание член 263 ДФЕС жалбоподателят Meta platforms Ireland Ltd, с предишно наименование Facebook Ireland Ltd, иска отмяна на Решение C(2020) 3011 final на Комисията от 4 май 2020 година относно производство по прилагане на член 18, параграф 3 и на член 24, параграф 1, буква г) от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета (дело AT.40628 — Практики на Facebook, свързани с данните) (наричано по-нататък „първоначалното решение“), изменено с Решение C(2020) 9231 final на Комисията от 11 декември 2020 г. (наричано по-нататък „решението за изменение“) (наричани по-нататък заедно „обжалваното решение“).

I. Обстоятелства по спора

2 На 13 март 2019 г. Европейската комисия отправя до жалбоподателя искане за предоставяне на информация с решение, взето на основание член 18, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101] и [102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167). Това искане за предоставяне на информация включва повече от 100 единични въпроса, свързани с различни аспекти на дейностите и предлагането на стоки на жалбоподателя.

3 Жалбоподателят отговаря на това искане за предоставяне на информация в три етапа, на 23 април, на 21 май и на 18 юни 2019 г. Представените документи са идентифицирани чрез първоначално търсене, извършено въз основа на избрани от жалбоподателя ключови думи, и проверка за релевантност, извършена от външни юристи, квалифицирани да упражняват професията си в Европейския съюз.

4 На 30 август 2019 г. Комисията изпраща искане за предоставяне на информация на основание член 18, параграф 2 от Регламент № 1/2003. Искането за предоставяне на информация включва 83 единични въпроса, свързани с Facebook Marketplace, със социалните мрежи и с доставчиците на малки обяви онлайн.

5 Жалбоподателят отговаря на това искане за предоставяне на информация на три етапа, на 30 април, на 10 май и на 5 ноември 2019 г.

6 На 11 ноември 2019 г. Комисията приема второ решение на основание член 18, параграф 3 от Регламент № 1/2003. Комисията иска от жалбоподателя да представи по-специално определен брой вътрешни документи, които отговарят на няколко кумулативни изисквания. По същество исканите документи са документите, изготвени от някои депозитари (custodians) за тяхна сметка или получени от последните с дата 1 януари 2013 г. до датата на това решение и съдържащи някои ключови думи. По-специално трябва да се приложат две различни съвкупности от ключови думи към две различни групи депозитари. За всички депозитари ключовите думи, които следва да се използват, са избраните от самия жалбоподател, използвани по негов почин за търсене и идентифициране на вътрешните документи, които следва да се представят в отговор на решението от 13 март 2019 г. Според втората група депозитари ключовите думи, които следва да бъдат използвани, са изготвени от Комисията въз основа, от една страна, на документите на жалбоподателя и на

отговорите, дадени вследствие на решението от 13 март 2019 г., и от друга страна, на някои вътрешни документи на жалбоподателя, публикувани на 5 декември 2018 г. от Digital, Culture, Media and Sport Committee (комисия по цифрови въпроси, култура, медии и спорт на Парламента на Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, наричана по-нататък „комисията DCMS“).

7 С писмо от 20 ноември 2019 г. жалбоподателят изразява притесненията си относно необходимостта, пропорционалността и мотивите на някои аспекти на решението от 11 ноември 2019 г. Между жалбоподателя и Комисията се провежда поредица от контакти с цел уточняване на условията за търсене и намаляване на броя на идентифицираните документи.

8 На 17 януари 2020 г. Комисията изпраща на жалбоподателя изменен вариант на ключовите думи.

9 На 22 януари 2020 г. Комисията уведомява жалбоподателя за намерението си да приеме ново решение, съдържащо изменени ключови думи.

10 На 4 май 2020 г. Комисията приема първоначалното решение. Съгласно член 1 от това решение най-късно до 15 юни 2020 г. жалбоподателят трябва да предостави на Комисията информацията, посочена в приложения I.A, I.B и I.C към посоченото решение. Член 2 предвижда потенциална периодична имуществена санкция от осем милиона евро в случай на непредоставяне на пълна и точна информация, поискана съгласно член 1.

11 Същия ден генералният директор на генерална дирекция (ГД) „Конкуренция“ на Комисията изпраща на жалбоподателя писмо, в което предлага отделна процедура за представяне на документи, които според жалбоподателя съдържали само лични данни, напълно чужди на търговската му дейност. Тези документи били приложени към преписката едва след като били разгледани във виртуална зала за данни.

12 В поредица от контакти жалбоподателят и Комисията обсъждат евентуалните условия за използване на виртуалната зала за данни.

13 С писмо от 12 юни 2020 г. Комисията приема да удължи до 27 юли същата година дадения на жалбоподателя срок за отговор на съдържащото се в първоначалното решение искане за предоставяне на информация.

II. Искания на страните

14 На 15 юли 2020 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

15 Жалбоподателят моли Общия съд:

– да отмени обжалваното решение,

– при условията на евентуалност, да отмени член 1 от обжалваното решение,

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски и да осъди Федерална република Германия да понесе направените от нея съдебни разноски.

16 Комисията иска от Общия съд:

– да обяви за недопустимо искането на жалбоподателя за частична отмяна на член 1 от обжалваното решение, доколкото той не предвижда въвеждането на точни и достатъчни гаранции, позволяващи запазването на правата на засегнатите от представянето на документи лица, които не са от личен или частен характер,

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

17 Федерална република Германия иска жалбата да бъде отхвърлена и жалбоподателят да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

III. Факти, настъпили след подаването на жалбата

A. Обезпечително производство

18 На 15 юли 2020 г. жалбоподателите подават в секретариата на Общия съд отделна молба за допускане на обезпечение.

19 С определение от 24 юли 2020 г. по дело Facebook Ireland/Комисия (T-451/20 R, непубликувано), прието на основание член 157, параграф 2 от Процедурния правилник на Общия съд, председателят на Общия съд разпорежда спиране на изпълнението на първоначалното решение до датата на постановяване на определението, с което се слага край на обезпечителното производство.

20 С определение от 29 октомври 2020 г., Facebook Ireland/Комисия (T-451/20 R, непубликувано, EU:T:2020:515) председателят на Общия съд отменя определението, посочено в точка 19 по-горе, без да се произнася по съдебните разноски, постановява следното и отхвърля молбата за допускане на обезпечение в останалата ѝ част:

„1) Спира изпълнението на член 1 от [първоначалното] решение, доколкото установеното в него задължение се отнася до документи, които нямат връзка с търговската дейност на [жалбоподателя] и които съдържат чувствителни лични данни, и доколкото посочената в точка 2 процедура не е въведена.

2) [Жалбоподателят] ще идентифицира документите, съдържащи посочените в точка 1 данни и ще ги предаде на Комисията на отделен електронен носител. След това тези документи ще бъдат поставени във виртуална зала за данни, която ще бъде достъпна само за възможно най-ограничен брой членове на екипа, на който е възложено разследването, в присъствието (виртуално или физическо) на равностоен брой адвокати на [жалбоподателя]. Членовете на екипа, на който е възложено разследването, ще разгледат и подберат въпросните документи, като в същото време дадат на адвокатите на [жалбоподателя] възможността да ги коментират, преди да приобщят счетените за релевантни документи към преписката по делото. В случай на несъгласие по квалификацията на даден документ адвокатите на [жалбоподателя] ще имат правото да обяснят причините за несъгласието си.

В случай че несъгласието продължи, [жалбоподателят] би могъл да поиска арбитраж от директора по информация, комуникации и медии в Генерална дирекция „Конкуренция“ на Комисията“.

Б. Приемане на решение за изменение и изменение на жалбата

21 На 11 декември 2020 г. Комисията приема решението за изменение, което предвижда различна процедура за представяне на документи, които не са свързани с търговската дейност на жалбоподателя и съдържат чувствителни лични данни.

22 С отделен акт, подаден в секретариата на Общия съд на 8 февруари 2021 г., на основание член 86 от Процедурния правилник жалбоподателят изменя жалбата, за да се съобрази с приемането на решението за изменение.

В. Молби за поверително разглеждане и за изключване на някои данни от общественодостъпната информация и за встъпване

23 На 15 юли 2020 г., 7 май и 10 септември 2021 г. жалбоподателят моли на основание член 66 от Процедурния правилник за изключване на някои данни от общественодостъпната информация.

24 С писма от 30 октомври и 27 ноември 2020 г., както и от 8 февруари и 14 май 2021 г., на основание член 144, параграф 2 от Процедурния правилник жалбоподателят иска поверително разглеждане на някои данни по отношение на Федерална република Германия.

25 С определение от 21 декември 2020 г. председателят на пети състав на Общия съд допуска встъпването на Федерална република Германия и уважава исканията на жалбоподателя за поверително разглеждане спрямо последната.

IV. От правна страна

26 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква четири основания: първото — недостатъчна яснота на предмета на разследването, второто — нарушения на член 18, параграфи 1 и 3 от Регламент № 1/2003, третото — нарушения на правото на зачитане на личния живот, на принципа на пропорционалност и на правото на добра администрация, и четвъртото — нарушение на задължението за мотивиране.

А. По допустимостта на искането, свързано с липсата на точни и достатъчни гаранции

27 Комисията оспорва допустимостта на искането на жалбоподателя за частична отмяна на член 1 от обжалваното решение, доколкото той не предвижда въвеждането на точни и достатъчни гаранции, позволяващи запазването на правата на лицата, засегнати от представянето на документи, които не са от личен или частен характер. Тя поддържа, че тази част от исканията не са били изтъкнати в жалбата, с която се оспорва първоначалното решение, и че в изменението на жалбата не са изложени никакви мотиви, за да се обясни

добавянето ѝ. Така изменението на жалбата не обяснявало защо това допълнително искане било обосновано поради приемането на решението за изменение и защо не било формулирано още в жалбата, с която се оспорва първоначалното решение.

28 Видно от съдебната практика, исканията на страните се характеризират по принцип със своята неизменяемост. Член 86 от Процедурния правилник, който се отнася до изменението на жалбата, представлява кодификация на вече съществуващата съдебна практика относно възможните изключения от този принцип на неизменяемост (вж. решение от 9 ноември 2017 г., HX/Съвет, C-423/16 P, EU:C:2017:848, т. 18 и цитираната съдебна практика).

29 По силата на член 86, параграф 1 от Процедурния правилник, когато акт, чиято отмяна се иска, е заменен или изменен с друг акт със същия предмет, жалбоподателят може, преди приключване на устната фаза на производството или преди решението на Общия съд, да се произнесе, без да се провежда устна фаза на производството, да измени жалбата, за да вземе предвид това ново обстоятелство.

30 За да бъде допустимо изменението на първоначалната жалба в хода на производството, при всички положения е необходимо по този начин жалбоподателят да не променя естеството на жалбата (вж. в този смисъл решение от 13 юни 2012 г., Insula/Комисия, T-246/09, непубликувано, EU:T:2012:287, т. 103 и цитираната съдебна практика).

31 В случая безспорно искането на жалбоподателя за частична отмяна на член 1 от обжалваното решение, доколкото не предвижда въвеждането на точни и достатъчни гаранции, позволяващи запазването на правата на лицата, засегнати от представянето на документи, които не са от личен или частен характер, само по себе си не фигурира в жалбата до Общия съд и се съдържа изрично само в искането за изменение на жалбата.

32 Следва обаче да се отбележи, че Комисията не оспорва, че искането за изменение на жалбата освен това отговаря на условията, предвидени в член 86 от Процедурния правилник, тълкуван съгласно съдебната практика, посочена в точка 30 по-горе.

33 В това отношение следва да се констатира, че това искане, доколкото се отнася до частичната отмяна на член 1 от обжалваното решение, тъй като този член не предвижда въвеждането на точни и достатъчни гаранции, е част от искането за отмяна на член 1, предявено при условията на евентуалност в жалбата.

34 Освен това се налага изводът, че член 86 от Процедурния правилник не задължава жалбоподателя да обяснява конкретно причините, поради които, от една страна, е решил да предяви искане, което само по себе си не се съдържа в жалбата, и от друга страна, не е могъл да предяви това искане в жалбата пред Общия съд, насочена срещу първоначалното решение.

35 От това следва, че възражението на Комисията за недопустимост, с което се оспорва допустимостта на искането на жалбоподателя, припомнено в точка 27 по-горе, трябва да се отхвърли.

Б. По същество

1. По първото основание: недостатъчно ясен предмет на разследването

36 Жалбоподателят упреква Комисията, че е нарушила принципа на правна сигурност, общото задължение за мотивиране съгласно член 296 ДФЕС, задължението за специални мотиви по силата на член 18, параграф 3 от Регламент № 1/2003, както и правото му на защита и правото му на добра администрация, като не е определила достатъчно ясно и последователно предмета и обхвата на своето разследване.

а) По нарушението на задължението за мотивиране

37 Съгласно постоянната съдебна практика изискваните от член 296 ДФЕС мотиви на актовете на институциите на Съюза трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и трябва по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на член 296 ДФЕС, следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (вж. решение от 10 март 2016 г., HeidelbergCement/Комисия, C-247/14 P, EU:C:2016:149, т. 16 и цитираната съдебна практика).

38 По отношение в частност на мотивите на решението за изискване на информация следва да се припомни, че член 18, параграф 3 от Регламент № 1/2003 определя основните им елементи. Тази разпоредба предвижда следното:

„Когато чрез решение Комисията изисква от предприятия или от сдружения на предприятия да дадат информация, тя следва да посочи правното основание и целта на искането, да уточни каква информация се изисква и да определи срока, в който трябва да се предостави информацията. Тя посочва и санкциите, предвидени в член 23, и посочва или налага санкциите, предвидени в член 24. В допълнение тя посочва и правото на обжалване на решението пред Съда на Европейските общности“.

39 Това специално задължение за мотивиране е основополагащо изискване, доколкото трябва не само да покаже обосноваността на искането за предоставяне на информация, но и да изясни на съответните предприятия обхвата на задължението за съдействие от тяхна страна, както и правото им на защита (вж. решение от 10 март 2016 г., HeidelbergCement/Комисия, C-247/14 P, EU:C:2016:149, т. 19 и цитираната съдебна практика).

40 Що се отнася до задължението да се посочи „целта на искането“, то означава, че в искането си Комисията е длъжна да посочи предмета на своето разследване и следователно да конкретизира твърдяното нарушение на правилата на конкуренцията (вж. решение от 10 март 2016 г., HeidelbergCement/Комисия, C-247/14 P, EU:C:2016:149, т. 20 и цитираната съдебна практика).

41 В този аспект Комисията не е длъжна да съобщи на адресата на решение за искане за предоставяне на информация цялата информация, с която разполага за предполагаемите нарушения, нито да дава точна правна квалификация на тези нарушения, при условие че посочи ясно подозренията, които възнамерява да провери (вж. решение от 10 март 2016 г., HeidelbergCement/Комисия, C-247/14 P, EU:C:2016:149, т. 21 и цитираната съдебна практика).

42 Това задължение се обяснява по-специално с обстоятелството, че — както следва от член 18, параграф 1 от Регламент № 1/2003 и от съображение 23 от последния — за да изпълни задълженията, възложени ѝ с този регламент, Комисията може, чрез обикновено искане или чрез решение, да изиска от предприятията и от сдруженията на предприятия да предоставят „цялата необходима информация“ (решение от 10 март 2016 г., HeidelbergCement/Комисия, C-247/14 P, EU:C:2016:149, т. 22).

43 От това следва, че Комисията може да изисква само предоставянето на информация, която да ѝ позволи да провери обосноваващите провеждането на разследването предположения за нарушения, посочени в искането за предоставяне на информация (вж. в този смисъл решения от 10 март 2016 г., HeidelbergCement/Комисия, C-247/14 P, EU:C:2016:149, т. 23 и от 28 април 2010 г., Amann & Söhne и Cousin Filterie/Комисия, T-446/05, EU:T:2010:165, т. 333 и цитираната съдебна практика).

44 Доколкото обаче необходимостта от информацията трябва да се прецени с оглед на целта, спомената в искането за предоставяне на информация, тази цел трябва да бъде посочена достатъчно точно, тъй като в противен случай ще бъде невъзможно да се определи дали информацията е необходима и съдът на Съюза няма да може да упражни контрол (вж. решение от 10 март 2016 г., HeidelbergCement/Комисия, C-247/14 P, EU:C:2016:149, т. 24 и цитираната съдебна практика).

45 Следователно достатъчното мотивиране на обжалваното решение или неговата липса зависи от това дали предположенията за нарушения, които Комисията възнамерява да провери, са уточнени достатъчно ясно (вж. в този смисъл решение от 10 март 2016 г., HeidelbergCement/Комисия, C-247/14 P, EU:C:2016:149, т. 25).

46 При преценката на обхвата на задължението за мотивиране по отношение на решение, изискващо предоставянето на информация по член 18, параграф 3 от Регламент № 1/2003, следва също така да се вземе предвид фазата на разследването, на която е прието такова решение, както и фактът, че Комисията вече е разполагала с определена информация за предполагаемите нарушения (вж. в този смисъл решение от 10 март 2016 г., HeidelbergCement/Комисия, C-247/14 P, EU:C:2016:149, т. 39 и заключението на генерален адвокат Wahl по дело HeidelbergCement/Комисия, C-247/14 P, EU:C:2015:694, т. 50).

47 В случая от самото заглавие на обжалваното решение е видно, че то е прието на основание член 18, параграф 3 и член 24, параграф 1, буква г) от Регламент № 1/2003.

48 В съображение 1 от обжалваното решение Комисията посочва, че е разследвала поведението на групата Facebook относно, от една страна, използването ѝ на данни и от друга страна, до платформата на социалната мрежа на Facebook в Европейското икономическо пространство (ЕИП).

49 В съображение 3 от това решение Комисията потвърждава следното:

„Комисията съсредоточава проверката си върху използването от Facebook на данни, както е видно от някои вътрешни документи на Facebook, публикувани на 5 декември 2018 г. и на 18 февруари 2019 г. от [комисията DCMS]. Горепосочените вътрешни документи на Facebook са от периода 2012—2015 г. Известен брой от тези документи изглежда се отнасят до вътрешни обсъждания на Facebook, до търговските стратегии или до поведението във връзка с достъпа до данните на Facebook, достъпа до функциите на Facebook и стратегиите за извличане на печалба от данните, включително възможностите да се предостави на трети лица достъп до данните или функциите на Facebook в замяна на различни видове насрещна престация и при различни условия. Други документи изглежда показват използването от Facebook на приложението Onavo за поучаване на данни с търговска стойност за конкурентните услуги“.

50 Така Комисията посочва, че съсредоточава разследването си върху използването на данни от жалбоподателя, очертано в някои вътрешни документи на последния, оповестени от комисията DCMS, чието съдържание тя описва накратко. Тя посочва също, че други документи, изглежда, показват използването на приложението Onavo от жалбоподателя за получаване на данни с търговска стойност за конкурентните услуги.

51 В съображение 4 от обжалваното решение Комисията потвърждава следното:

„Въз основа на тези документи изглежда Facebook е прибягвал до i) споразумения за споделяне на данни при условия, които увеличават потока от данни между Facebook и трети лица, като по този начин увеличава пазарната мощ на Facebook на евентуален пазар на данни или създава пречки за навлизане на пазара благодарение на натрупването на данни; (ii) практики, свързани с използването на продукти Facebook (включващи по-специално приложението Onavo, приложението Facebook Research и Facebook Business Tools) за получаване на данни с търговска стойност за конкурентни услуги, като по този начин се изключват потенциалните конкуренти и се създават пречки за навлизането на евентуални пазари на услуги, свързани със социална мрежа, и/или други видове цифрови услуги, и (iii) практики, които са потенциално дискриминационни, ограничаващи достъпа до данни, функционалности и приложно-програмни интерфейси (ППИ) на Facebook или до други инструменти, като по този начин се изключват потенциалните конкуренти и се създават пречки за навлизането на евентуални пазари на услуги, свързани със социална мрежа, и/или други видове цифрови услуги“.

52 В съображение 5 от обжалваното решение Комисията отбелязва следното:

„Въз основа на публично достъпна информация Комисията счита също, че е възможно да има случаи, в които Facebook блокира споменаването на конкурентни приложения или [интернет] сайтове в suite Facebook, изключвайки по този начин потенциалните конкуренти и създавайки пречки за навлизането на евентуални пазари на услуги, свързани със социална мрежа и/или други цифрови услуги. Освен това, като се основава на публично достъпна информация, Комисията счита, че обявеният от Facebook проект за

интегриране на различните комуникационни платформи (а именно WhatsApp, Instagram и Facebook Messenger) би могъл да укрепи позицията си като доставчик на съобщителни услуги за потребителите, като доведе до изключване на потенциалните конкуренти“.

53 В съображение 6 от обжалваното решение Комисията отбелязва следното:

„Ако се потвърди наличието на такова поведение, то би могло да съставлява едно или повече нарушения на членове 101 и/или 102 [ДФЕС] и на членове 53 и/или 54 от Споразумението за ЕИП“.

54 На първо място следва да се разгледа доводът на жалбоподателя, изведен от двусмислието на предмета на разследването на Комисията.

1) По определянето на предмета на разследването на Комисията

55 Жалбоподателят счита по същество, че обжалваното решение е мотивирано по двусмислен начин, тъй като съображения 1—3 от това решение оставят впечатлението, че предметът на разследването на Комисията обхваща всяка практика, предполагаща използване на данни, докато съображения 4 и 5 от това решение съдържат неизчерпателни примери за използване на данни и практики, в които Комисията го подозира. Той добавя, че обжалваното решение не описва никакво нарушение на правото в областта на конкуренцията и че това решение, изглежда, дава право на Комисията да извърши общ и неограничен одит на всичките ѝ дейности. При това положение разследването на Комисията наподобявало на „улов на информация“ и жалбоподателят не бил в състояние да се запознае с обхвата на правата и задълженията си, а Общият съд не бил в състояние да прецени дали разглежданото искане за предоставяне на информация е обосновано, а поисканата информация — необходима.

56 Комисията и Федерална република Германия оспорват доводите на жалбоподателя.

57 Следва да се отбележи, както прави Комисията, че съображения 1 и 3 от обжалваното решение имат основно уводна цел. Така в съображение 1 са посочени образуванията, обхванати от разследването, а именно Facebook Inc. и всички дружества от групата, включително по-специално WhatsApp Inc., Instagram LLC, Facebook Israel Ltd и Onavo Inc., както и областта, към която спадат действията, предмет на разследването, а именно използването на данни, услугите, предмет на разследването, а именно платформата на социалната мрежа Facebook, както и разглежданият географски обхват, а именно ЕИП.

58 Що се отнася до съображение 3 от обжалваното решение, в него Комисията посочва документите, въз основа на които е решила да започне разследването си относно използването на данни от жалбоподателя.

59 В съображения 4 и 5 от обжалваното решение Комисията изброява практиките, в които подозира жалбоподателя въз основа на документите, посочени в съображение 3 от това решение, и които възнамерява да разследва.

60 В съображение 6 от обжалваното решение Комисията приема, че „подобно поведение“ може да съставлява едно или повече нарушения на членове 101 и 102 ДФЕС, както и на членове 53 и 54 от Споразумението за ЕИП. По този начин тя неизбежно има предвид практиките, посочени в съображения 4 и 5 от това решение.

61 В това отношение следва да се приеме, както самата Комисия изтъква, че съображения 4 и 5 от обжалваното решение съдържат изчерпателно изброяване на посочените в тях практики. С това изброяване Комисията ясно посочва съмненията, които възнамерява да провери, идентифицира твърдените нарушения на правилата на конкуренцията и по този начин очертава предмета на разследването си по смисъла на съдебната практика, припомнена в точки 40 и 41 по-горе.

62 Следователно тези мотиви изпълняват задължението да се посочи целта на искането за предоставяне на информация по смисъла на член 18, параграф 3 от Регламент № 1/2003.

63 В това отношение се налага изводът, че другите тълкувания, посочени от жалбоподателя, които целят посочените в съображения 4 и 5 от обжалваното решение практики да се разглеждат като „неизчерпателни примери“ или „по-специфични практики“ за използване на данни, биха довели до прекомерно разширително тълкуване на предмета на разследването на Комисията, несъвместимо със съдебната практика, припомнена в точки 40 и 41 по-горе.

64 Съгласно постоянната съдебна практика обаче текстовете на вторичното право на Съюза трябва да се тълкуват, доколкото е възможно, в смисъл, съответстващ на разпоредбите на Договора и на общите принципи на правото на Съюза (решения от 4 октомври 2007 г., Schutzverband der Spirituosen-Industrie, C-457/05, EU:C:2007:576, т. 22, от 10 юли 2008 г., Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, т. 174 и от 25 ноември 2009 г., Германия/Комисия, T-376/07, EU:T:2009:467, т. 22).

65 При тези условия жалбоподателят неправилно поддържа, че предметът на разследването на Комисията е двусмислен, тъй като обхващал всяка практика, включваща използването на данни.

2) По описанието на укоримите действия

66 Жалбоподателят поддържа, че дори да се предположи, че предметът на разследването на Комисията трябва да се разбира като строго ограничен до практиките, изброени в съображения 4 и 5 от обжалваното решение, това решение не описва достатъчно точно някои съществени елементи от заподозрените от Комисията нарушения.

67 Първо, жалбоподателят поддържа, че в обжалваното решение Комисията не е уточнила дейностите или стоките, които могат да бъдат засегнати от споразуменията за обмен на данни, посочени в съображение 4, точка i) от това решение, както и дискриминационните практики, ограничаващи достъпа до данните, до функционалностите и приложно-програмните интерфейси или други инструменти, посочени в съображение 4, точка iii) от посоченото решение. Второ, Комисията не индивидуализирала конкурента или конкурентите, които могат да бъдат увредени от дискриминационните практики, посочени в съображение 4, точка ii) от обжалваното решение, от подозираното блокиране на споменаванията на реклами или интернет сайтове на конкуренти и от временния план за включване на различните му комуникационни платформи, посочени в съображение 5 от обжалваното решение. Трето, позоваванията в съображения 4 и 5 от това решение на отстраняването на потенциални конкуренти и на създаването на бариери за навлизане на пазара били толкова общи, че не определяли естеството на поведението, предмет на подозренията на Комисията. Освен това при липсата на посочване на вида или на

произхода на отстраняването или на твърдените пречки не било възможно да се разграничи антиконкурентното отстраняване от конкуренцията, основана на качествата, което води до отстраняване на по-неефективни конкуренти.

68 Според жалбоподателя от тези неточности следва, че е невъзможно да се определи дали Комисията е можела основателно да предположи, че някои от посочените в обжалваното решение документи биха му помогнали да потвърди действителността на практиките, посочени в съображения 4 и 5 от това решение. Като пример жалбоподателят се позовава на три документа, чието представяне било поискано от Комисията, както и на посочените в обжалваното решение ключови думи, въпреки че съдържанието на тези документи било ирелевантно за проверката дали са налице практиките, посочени в съображения 4 и 5 от посоченото решение, и че разглежданите думи нямали никаква правдоподобна връзка с посочените практики. Жалбоподателят също така не бил в състояние да изложи надлежно становището си пред Комисията и по същество трябвало да отгатне в какво е упрекнат.

69 Комисията и Федерална република Германия оспорват доводите на жалбоподателя.

70 Следва да се провери дали с оглед на контекста на приемане на обжалваното решение и на етапа на разследването, на който е прието това решение, мотивите на обжалваното решение са в съответствие със съдебната практика, припомнена в точки 37—46 по-горе.

71 В съображение 4 от обжалваното решение Комисията описва практиките, за които подозира жалбоподателя, както и евентуално засегнатите от тези практики стоки или услуги на жалбоподателя. В него тя посочва, първо, споразумения за споделяне на данни, които увеличавали пазарната мощ на жалбоподателя на евентуален пазар на данни или създавали пречки за навлизането на такъв пазар, второ, практики, свързани с неговото използване на продуктите Onavo, Facebook Research и Facebook Business Tools, за да получи данни с търговска стойност за конкурентните услуги, и трето, потенциално дискриминационни практики, ограничаващи достъпа на конкурентите до данните, функционалностите и приложно-програмните интерфейси. Що се отнася до последните два вида практики, тя уточнява, че те могат да доведат до изключване на потенциални конкуренти или до създаване на пречки за навлизането на евентуални пазари на услуги, свързани със социална мрежа и с други цифрови услуги.

72 В съображение 5 от обжалваното решение Комисията посочва, че е възможно да има случаи, в които в някои от приложенията си жалбоподателят е блокирал позоваванията на приложенията или на интернет сайтовете на конкуренти, като по този начин изключва потенциални конкуренти и създава пречки за навлизането на евентуални пазари на услуги, свързани със социална мрежа и други цифрови услуги. Комисията добавя, че проектът на жалбоподателя за интегриране на различните му комуникационни платформи, а именно WhatsApp, Instagram и Facebook Messenger, би могъл да укрепи положението му като доставчик на комуникационни услуги за потребителите, като доведе до изключване на потенциални конкуренти.

73 Следва да се приеме, че съдържанието на съображения 4 и 5 от обжалваното решение представлява ясно и недвусмислено описание на предмета или на резултата от практиките, за които Комисията подозира жалбоподателя, както и стоките или услугите на жалбоподателя, евентуално засегнати от тези практики. Подобна информация позволява също да се установят достатъчно точно продуктите, предмет на разследването и подозренията за нарушение, които оправдават приемането на това решение.

74 Освен това следва да се отбележи, че Комисията е приела обжалваното решение, разбира се, около година след първото решение за искане на информация, прието на 13 март 2019 г., и след обмен с жалбоподателя, припомнен в точки 3—9 по-горе, в рамките на който последният ѝ е предоставил определена информация за целите на разследването си. Обжалваното решение обаче е прието в рамките на фазата на предварително разследване на административното производство на основание Регламент № 1/2003, чиято цел е да позволи на Комисията да събере всички релевантни доказателства, които потвърждават или отхвърлят наличието на нарушение на правилата на конкуренцията и да заеме първоначална позиция относно по-нататъшния ход и насоката на производството (вж. в този смисъл решение от 29 септември 2011 г., Elf Aquitaine/Комисия, C-521/09 P, EU:C:2011:620, т. 113 и цитираната съдебна практика).

75 С оглед на тези обстоятелства следва да се приеме, че мотивите на обжалваното решение позволяват, от една страна, на жалбоподателя да провери дали поисканата информация е необходима за целите на разследването, и от друга страна, на съда на Съюза да упражни своя контрол. Ето защо трябва да се заключи, че обжалваното решение е достатъчно мотивирано.

76 Този извод не се опровергава от доводите на жалбоподателя, изложени в точка 67 по-горе.

77 Всъщност с оглед на припомнената в точка 41 по-горе съдебна практика в обжалваното решение Комисията е била длъжна да посочи ясно подозренията, които възнамерява да провери, но не и да предостави на жалбоподателя цялата информация, с която е разполагала относно предполагаемите нарушения, нито да даде точна правна квалификация на тези нарушения.

78 При това положение, обратно на поддържаното от жалбоподателя, задължението на Комисията за мотивиране в случая не изисква на етапа, на който е прието обжалваното решение, по-прецизно посочване на дейностите и продуктите на жалбоподателя, които могат да бъдат засегнати от посочените в съображение 4, точки i)—iii) от обжалваното решение практики, нито от допълнителни уточнения относно създаването на потенциални конкуренти, увредени от практиките, посочени в съображение 4, точка ii) и в съображение 5 от това решение, нито допълнителни уточнения относно отстраняването на потенциални конкуренти и създаването на пречки пред навлизане на пазара.

79 Освен това в съображение 1 от обжалваното решение Комисията определя географския обхват на своето разследване, а именно ЕИП, и неговия материален обхват, а именно използването на данните от жалбоподателя и неговата платформа на социалната мрежа. Както правилно изтъква Комисията, самият факт, че разследването се отнася до множество дейности и че географският обхват на това разследване е разширен, не може сам по себе си да се счита за указание за неясни мотиви.

80 Поради това следва да се приеме, че предполагаемите неточности, критикувани от жалбоподателя, не могат да навредят нито на разбирането му за целта и предмета на разследването, както и на подозренията за нарушения, във връзка с които Комисията възнамерява да разследва, нито на възможността на Общия съд да упражни своя контрол.

81 Накрая, що се отнася до доводите, изведени от примерите за документи и ключови думи, посочени от жалбоподателя, за които се твърди, че не са релевантни, за да се провери наличието на практиките, посочени в съображения 4 и 5 от обжалваното решение, те

всъщност имат за цел да оспорят необходимия характер за разследването на тези документи и ключови думи. Доводите, с които се оспорва необходимостта от поисканата информация, обаче спадат към материалноправната законосъобразност на обжалваното решение и не могат да бъдат взети предвид при разглеждането на основанието, изведено от нарушение на задължението за мотивиране (вж. в този смисъл решение от 9 април 2019 г., Qualcomm и Qualcomm Europe/Комисия, T-371/17, непубликувано, EU:T:2019:232, т. 55 и цитираната съдебна практика). Ето защо тези доводи ще бъдат анализирани при разглеждането на второто основание.

82 С оглед на гореизложеното жалбоподателят неправилно се позовава на нарушение на задължението за мотивиране, предвидено в член 296 ДФЕС и в член 18, параграф 3 от Регламент № 1/2003, що се отнася до предмета на разследването на Комисията и описанието на практиките, които възнамерява да провери в рамките на нейното разследване.

б) По нарушението на принципа на правна сигурност, на правото на защита и на правото на добра администрация

83 Що се отнася до оплакванията, изведени от нарушение на принципа на правната сигурност, на правото на защита и на правото на добра администрация, се налага констатацията, че жалбоподателят не изтъква какъвто и да било самостоятелен довод в тяхна подкрепа, различен от доводите, изложените в подкрепа на основанието — нарушение на задължението за мотивиране. Следователно тези оплаквания трябва да се отхвърлят.

84 От гореизложеното следва, че първото основание трябва да се отхвърли изцяло.

2. По четвъртото основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране, що се отнася до определянето на ключови думи, посочени в обжалваното решение, и до обработването на документите, които не са релевантни за разследването

85 Жалбоподателят упреква Комисията, че е нарушила задължението за мотивиране, що се отнася, от една страна, до определението на ключовите думи, посочени в обжалваното решение, и от друга страна, до обработването на документите, които не са релевантни за нейното разследване и продуктите в изпълнение на обжалваното решение.

а) По подходящия характер на ключовите думи

86 Жалбоподателят поддържа, че Комисията не е обяснила как и защо е приела, че ключовите думи, чието прилагане е поискала, идентифицират само релевантните за разследването ѝ документи, които ѝ позволят да определи дали са извършени предполагаемите нарушения.

87 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

88 Както следва от точки 57—82 по-горе, обжалваното решение е достатъчно мотивирано по отношение на предмета на разследването на Комисията, описанието на практиките, които възнамерява да провери в рамките на нейното разследване и необходимостта от поисканата информация.

89 С оглед на разпоредбите и съдебната практика, припомнени в точки 37—46 по-горе, които очертават обхвата на задължението за мотивиране на решение за искане на информация, това задължение не налага на Комисията да предостави по отношение на всяка искана информация или, както в случая, на всяка ключова дума, чието прилагане се иска, специфични мотиви за причините, поради които счита, че тази информация или ключова дума, от една страна, е необходима за нейното разследване, и от друга страна, че тази информация би съдържала или би съдържала само релевантни данни за тази анкета.

90 Налагането на такива мотиви на Комисията би надхвърлило и задълженията ѝ, посочени в точки 110—114 по-долу, с оглед на принципа на необходимост. По-специално изискването за взаимовръзка между искането за предоставяне на информация и подозираното нарушение е изпълнено, ако Комисията може основателно да предположи към датата на подаване на искането, че тази информация може да ѝ помогне да определи съществуването на това нарушение. В това отношение не може да се изисква никаква сигурност от Комисията.

91 Освен това, както следва от точка 37 по-горе, спазването на задължението за мотивиране трябва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста му.

92 В това отношение, както беше припомнено в точка 74 по-горе, обжалваното решение е прието в рамките на фазата на предварително разследване на административното производство на основание Регламент № 1/2003, чиято цел е да позволи на Комисията да събере всички релевантни доказателства, които потвърждават или отхвърлят наличието на нарушение на правилата на конкуренцията и да заеме първоначална позиция относно по-нататъшния ход и насоката на производството.

93 По-специално искане за предоставяне на информация като обжалваното решение има за цел единствено да позволи на Комисията да събере необходимите сведения и документи, за да провери действителността и обхвата на определено фактическо и правно положение (решение от 10 март 2016 г., HeidelbergCement/Комисия, C-247/14 P, EU:C:2016:149, т. 37).

94 Освен това обжалваното решение е прието след обмен между жалбоподателя и Комисията, в рамките на който по-специално самият жалбоподател е идентифицирал някои ключови думи, които могат да бъдат релевантни, за да бъде предоставена на Комисията информацията, която тя е поискала. Така по-специално в приложение I.C към обжалваното решение се посочва, че някои ключови думи са определени от жалбоподателя в отговор на искането за предоставяне на информация, отправено от Комисията на 13 март 2019 г. Освен това от съображение 15 от обжалваното решение, което се отнася до решението за искане на информация от 11 ноември 2019 г., впоследствие оттеглено от Комисията, е видно, че последната е изготвила списъка с ключови думи, чието прилагане е поискала въз основа на отговора, даден от жалбоподателя на искането за предоставяне на информация от 13 март 2019 г., и въз основа на вътрешни документи, публично оповестени от комисията DCMS. Безспорно е обаче, че съдържащите се в обжалваното решение ключови думи се съдържат и в решението от 11 ноември 2019 г.

95 С оглед на гореизложеното жалбоподателят не може надлежно да се позовава на нарушение на задължението за мотивиране, що се отнася до това дали съдържащите се в обжалваното решение ключови думи са подходящи.

б) По обработката на ирелевантните документи

96 Жалбоподателят упреква Комисията, че в първоначалното решение не е мотивирала отказа си да разреши проверка на релевантността на документите, идентифицирани след прилагането на ключовите думи. По-специално, първо, Комисията не обяснила защо на жалбоподателя не може да бъде разрешено да откаже да представи определени документи, въпреки че независимите му адвокати, оправомощени да практикуват в Съюза, са приели, че тези документи са явно ирелевантни. Второ, тя не обяснила причините, поради които документите, съдържащи поверителна информация, която е част от кореспонденцията между адвокат и неговия клиент, не са ѝ били предадени, а документите, съдържащи лични данни, можели да ѝ бъдат предадени. В това отношение жалбоподателят поддържа, че тъй като първоначалното решение налагало да се предоставят данни, съдържащи лични данни, той трябвало да предвиди подходящи и достатъчни гаранции, за да защити тази информация. Комисията обаче не мотивирала отказа си да предостави такива гаранции.

97 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

98 В самото начало следва да се припомни, че член 1 от първоначалното решение предвижда, че жалбоподателят предоставя на Комисията документите, посочени в приложения I.A, I.B и I.C към това решение. С член 3 от решението за изменение Комисията приема специална процедура относно документите, които трябва да бъдат представени от жалбоподателя по силата на обжалваното решение, но които нямат връзка с търговската му дейност и които съдържат чувствителни лични данни.

99 Освен това на 8 февруари 2021 г., на основание член 86 от Процедурния правилник жалбоподателят изменя жалбата, за да се съобрази с приемането на решението за изменение. Следователно с оглед на припомнените в точка 15 по-горе искания, предметът на подадената от жалбоподателя жалба е искане за отмяна на първоначалното решение, изменено с решението за изменение.

100 В случая Общият съд не може да се произнесе по законосъобразността на първоначалното решение, без да вземе предвид измененията, произтичащи от решението за изменение.

101 Въпреки това жалба за отмяна, подадена от физическо или юридическо лице, е допустима само ако лицето има интерес от отмяната на обжалвания акт. Подобен интерес изисква отмяната на този акт да може сама по себе си да породи правни последици и жалбата да може по този начин чрез резултата си да донесе полза на страната, която я е подала (решение от 17 септември 2015 г., Mory и др./Комисия C-33/14 P, EU:C:2015:609, т. 55). По аналогия същото важи и за интереса да се изтъкне основание (решение от 28 февруари 2017 г., Canadian Solar Emea и др./Съвет, T-162/14, непубликувано, EU:T:2017:124, т. 68).

102 В случая преди приемането на решението за изменение жалбоподателят не е предоставил на Комисията документи, включени в процедурата за виртуална зала за данни, решена в това решение.

103 При това положение жалбоподателят не би могъл да извлече никаква полза от евентуалната отмяна на първоначалното решение въз основа на нарушение на задължението за мотивиране, произтичащо от непосочването в това решение, от една страна, на причини, изключващи възможността му да откаже да предостави определени документи, и от друга

страна, от причините за липсата на специални гаранции, като например процедура за създаване на виртуална информация, за да защити личния живот на определени физически лица.

104 Ето защо това твърдение за нарушение следва да се отхвърли като недопустимо.

105 Тъй като нито един от доводите, изтъкнати от жалбоподателя в подкрепа на четвъртото основание, не е основателен, това основание следва да се отхвърли.

3. По второто основание: нарушение на член 18 от Регламент № 1/2003, нарушение на правото на защита и злоупотреба с власт

106 С второто си основание жалбоподателят изтъква, че обжалваното решение нарушава член 18, параграф 3 от Регламент № 1/2003, тъй като го задължава да представи многобройни документи, които са ирелевантни за разследването на Комисията, поради което това решение противоречи на принципа на необходимост, нарушава правото му на защита и представлява злоупотреба с предоставените ѝ с член 18 от Регламент № 1/2003 правомощия с незаконосъобразна цел да получи информация, която е ирелевантна за посочените в обжалваното решение потенциални нарушения.

107 Второто основание се състои от три части.

а) По първата част от второто основание: нарушение на член 18, параграфи 1 и 3 от Регламент № 1/2003

108 Жалбоподателят упреква Комисията, че е нарушила принципа на необходимост, прогласен в член 18 от Регламент № 1/2003. Той поддържа, че прилагането на посочените в обжалваното решение ключови думи неизбежно води до преброяване на голям брой документи, които са без значение за разследването на Комисията, поради, от една страна, дългия период, през който са поискани проучванията, и от друга страна, поради факта, че разглежданите ключови думи са много разпространени думи или изрази, включително такива, които са част от общоупотребявания език. Такива ключови думи можели да се използват в контекст, несвързан с практиките, предмет на разследването на Комисията. Жалбоподателят твърди също, че Комисията е нарушила принципа на необходимост, като е поискала представянето на множество документи, без да въведе гаранции, най-малкото равностойни на предоставените на предприятията в рамките на проверките по член 20 от Регламент № 1/2003.

109 Комисията оспорва допустимостта на доводите на жалбоподателя, насочени срещу някои съдържащи се в обжалваното решение ключови думи, с мотива че, тъй като са изтъкнати за първи път на етапа на репликата, те са просрочени и освен това се съдържат само в приложение към репликата.

110 Съгласно съображение 23 от Регламент № 1/2003 Комисията следва да разполага с правомощия по отношение на цел[ия Съюз] да изисква предоставяне на информацията, необходима за разкриване на всички споразумения, решения или съгласувани практики, забранени от член 101 ДФЕС, или всички злоупотреби с господстващо положение, забранени от член 102 ДФЕС.

111 Освен това от член 18, параграф 1 от Регламент № 1/2003 следва също, че за да изпълни задълженията, възложени ѝ с този регламент, Комисията може чрез обикновено искане или чрез решение да изиска от предприятията и сдруженията на предприятия да предоставят „цялата необходима информация“.

112 Както бе припомнено в точка 43 по-горе, Комисията може да изисква само предоставянето на информация, която да ѝ позволи да провери обосноваващите провеждането на разследването предположения за нарушения, посочени в искането за предоставяне на информация.

113 С оглед на широкото правомощие за разследване, предоставено ѝ с Регламент № 1/2003, Комисията следва да прецени дали дадена информация е необходима, за да може да разкрие нарушение на правилата на конкуренцията. Дори да разполага вече с улики и даже с доказателства за наличието на нарушение, Комисията може с основание да счете за необходимо да поиска допълнителна информация, която да ѝ даде възможност да очертае по-точно обхвата на нарушението, да определи неговата продължителност или кръга на участващите предприятия (решение от 28 януари 2021 г., Qualcomm и Qualcomm Europe/Комисия, C-466/19 P, EU:C:2021:76, т. 69).

114 Що се отнася до контрола, който съдът на Съюза упражнява върху преценката на Комисията, че дадена информация е необходима, от съдебната практика следва, че въпросът дали информацията е необходима, следва да се преценява предвид целта, посочена в искането за нейното предоставяне, а именно подозренията за нарушение, които Комисията възнамерява да провери. Изискването за взаимовръзка между искането за предоставяне на информация и подозираното нарушение е изпълнено, ако към датата на искането Комисията е в състояние разумно да предположи, че тази информация може да ѝ помогне да определи дали това нарушение е налице (решение от 28 януари 2021 г., Qualcomm и Qualcomm Europe/Комисия, C-466/19 P, EU:C:2021:76, т., т. 70).

115 В случая следва да се припомни, че в член 1, първа алинея от обжалваното решение Комисията е решила, че жалбоподателят трябва да ѝ предостави сведенията, посочени в приложения I.A, I.B и I.C към това решение. Приложение I.A съдържа определения на релевантните понятия, както и указания, по-специално технически, които трябва да се спазват при представянето на исканите документи. Приложение I.B съдържа указания за представяне. Приложение I.C съдържа ключови думи, които следва да се приложат от жалбоподателя сред вътрешните му документи, както и обяснения в това отношение. Поисканите от Комисията документи са тези, които отговарят на тези ключови думи и са изготвени от някои депозитари (custodians) за тяхна сметка или получени от тях. Тези депозитари са трима на брой, а именно [*поверително*] [1].

1) По обхвата на доводите на жалбоподателя и идентифицирането на спорните ключови думи

116 В подкрепа на доводите си, че прилагането на посочените в обжалваното решение ключови думи щяло да доведе до резултати, съдържащи голям брой ирелевантни документи, жалбоподателят посочва по-специално някои ключови думи, посочени в приложение I.C

[1] Заличени поверителни данни.

към обжалваното решение, като изтъква, че те трябва да се разбират като неизчерпателни примери, предназначени да онагледят доводите му. Той добавя, че би било неразумно, дори невъзможно всяка ключова дума да се разглежда поотделно.

117 Следва да се припомни, че съгласно съдебната практика самото обстоятелство, че Общият съд приема, че е налице основание, изтъкнато от жалбоподателя в подкрепа на жалбата си за отмяна, не позволява автоматично да се отмени обжалваният акт в неговата цялост. Всъщност цялостната отмяна не може да се приеме, когато явно личи, че посоченото правно основание, което се отнася единствено до специфичен аспект на обжалвания акт, може да е основа само за частична отмяна (решение от 11 декември 2008 г., Комисия/Département du Loiret C-295/07 P, EU:C:2008:707, т. 104).

118 В това отношение частичната отмяна на акт на Съюза все пак е възможна само ако частта, за която се иска отмяна, може да бъде отделена от останалата част на акта. Това условие за отделимост не е изпълнено, когато частичната отмяна на даден акт води до изменение на неговата същност. Що се отнася до проверката на възможността за отделяне на оспорваните разпоредби, тази проверка предполага да се разгледа обхватът на тези разпоредби, за да може да се прецени дали тяхната отмяна би изменила духа и същността на обжалваното решение (вж. решение от 16 юли 2015 г., Комисия/Съвет, C-425/13, EU:C:2015:483, т. 94 и цитираната съдебна практика).

119 Следва да се припомни, че член 1 от обжалваното решение задължава жалбоподателя по силата на член 18, параграф 3 от Регламент № 1/2003 да представи посочените в приложенията към това решение документи, а именно тези, които произтичат от прилагането в неговите бази данни на посочените в тези приложения ключови думи, които са подготвени от някои депозитари за тяхна сметка или са получени от последните през определен период.

120 В това отношение следва да се приеме, че дори да се предположи, че цялостната преценка на спазването на принципа на необходимост от Комисията е възможна, тя не е подходяща. Всъщност обстоятелството, че някои ключови думи могат да бъдат твърде неясни, както изтъква жалбоподателят, в смисъл, че като изисква представянето на всички документи, произтичащи от прилагането на тези ключови думи, Комисията е нарушила принципа на необходимост, не оказва влияние върху факта, че други ключови думи могат да бъдат достатъчно точни или целенасочени, за да позволят да се установи взаимовръзката, изисквана съгласно съдебната практика, припомнена в точка 114 по-горе.

121 От това следва, че ако Общият съд приеме, че определени ключови думи са определени твърде неясно, така че се съдържат в обжалваното решение в нарушение на принципа на необходимост, той би трябвало да отмени това решение само в частта, в която задължава жалбоподателя да представи документите, произтичащи от прилагането на разглежданите ключови думи.

122 Такава частична отмяна би била без значение за задължението на жалбоподателя по силата на член 1 от обжалваното решение да представи документите, произтичащи от прилагането на другите ключови думи, приети в съответствие с принципа на необходимост. По този начин частичната отмяна не би довела до изменение нито на духа, нито на същността на обжалваното решение по смисъла на припомнената в точка 118 по-горе съдебна практика.

123 Освен това съгласно постоянната съдебна практика актовете на институциите на Съюза се ползват с презумпция за законосъобразност, която жалбоподателите, претендиращи отмяна, следва да оборят, като представят доказателства, които могат да поставят под съмнение направените от ответната институция преценки (вж. решение от 6 октомври 1999 г., Salomon/Комисия, C-123/97, EU:C:1999:245, т. 46 и цитираната съдебна практика).

124 При тези условия единствено изрично оспорените от жалбоподателя ключови думи могат да бъдат предмет на контрол за спазването на принципа на необходимост от Общия съд. Останалите ключови думи трябва да се считат за определени в съответствие с този принцип.

125 В жалбата си жалбоподателят посочва някои ключови думи, а други само на етапа на репликата — някои в текста на тази реплика, а други — в приложение към нея.

126 Комисията оспорва допустимостта на доводите на жалбоподателя, насочени срещу посочените за първи път на етапа на репликата ключови думи, поради това че са просрочени и се съдържат само в приложение към нея.

127 От член 84 от Процедурния правилник следва, че в хода на производството не могат да се въвеждат нови основания, освен ако те не почиват върху правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството.

128 Понятието „основание“ по смисъла на тази разпоредба се тълкува разширително и се отнася и до оплаквания (решение от 29 ноември 2018 г., Испания/Комисия, T-459/16, непубликувано, EU:T:2018:857, т. 25) и дори само до „доводи“ (вж. в този смисъл решение от 11 юли 2019 г., Silver Plastics и Johannes Reifenhäuser/Комисия, T-582/15, непубликувано, EU:T:2019:497, т. 198).

129 В настоящия случай жалбоподателят поддържа по същество, че споменаването на нови ключови думи на етапа на репликата има за цел само да подкрепи вече изложени в жалбата доводи, а не да обезсили доводи или доказателства в полза на обратното, представени от Комисията на етапа на писмената защита. С оглед на изложените в точки 120 и 121 по-горе мотиви обаче следва да се приеме, че по този начин жалбоподателят е развил нови доводи, насочени срещу обстоятелства, от една страна, които той не е оспорил изрично в жалбата, макар да е имал възможност да го направи, и от друга страна, които Комисията не е посочила в писмената си защита.

130 Освен това, що се отнася до разглежданите ключови думи, съдържащи се не в самия текст на репликата, а само в едно приложение към нея, следва да се припомни, че приложенията имат чисто доказателствена и документална функция (решение от 21 март 2002 г., Joynson/Комисия, T-231/99, EU:T:2002:84, т. 154).

131 Поради това доводите на жалбоподателя, основани на ключови думи, посочени за първи път на етапа на репликата, следва да се отхвърлят като недопустими.

2) По основателността на доводите, насочени срещу посочените в жалбата ключови думи

132 Първо, жалбоподателят поддържа, че изразите „big question“ (голям въпрос), „for free“ (безплатно), „not good for us“ (което не е добро за нас) и „shut* down“ (изключване) по естеството си могат да бъдат използвани в общоупотребимия език за обсъждане на теми, които при всички положения нямат нищо общо с действията или практиките, обхванати от разследването на Комисията. В това отношение такива ключови думи били явно твърде неясни и общи и били част от мащабен „улов на информация“. Той добавя, че прилагането на тези общи думи към документите, отнасящи се до [*поверително*] публични личности [*поверително*], увеличава вероятността от получаването на ирелевантни резултати. Всъщност те поемали отговорността и контрола върху всички аспекти на търговската дейност на жалбоподателя, включително дейностите, които нямат особена връзка или дори никаква връзка с разследваните факти, като човешките ресурси, финансовата организация и социалната отговорност на предприятието, както и тяхното участие в лични проекти и свързаните с тях дейности с филантропски дейности. Освен това жалбоподателят посочва някои примери за документи, които счита за ирелевантни, идентифицирани чрез прилагането на някои ключови думи.

133 Комисията оспорва твърденията относно ключовите думи „big question“, „for free“, „not good for us“ и „shut* down“.

134 Що се отнася до ключовата дума „big question“, Комисията основателно изтъква, без това да се оспорва от жалбоподателката, че този израз се появява в електронно писмо, изпратено от [*поверително*] до двама от колегите ѝ, като [*поверително*] адресат на копие. В това електронно писмо [*поверително*] дава указание да се откаже на някои оператори достъпът до приложно-програмни интерфейси (ППИ) на жалбоподателя. Това електронно писмо обозначава под израза „big question“ стратегическо решение, което трябва да се вземе в това отношение. От това Комисията прави извода, без това да се оспорва от жалбоподателя, че думите „big question“ могат да се появяват както в отговори на това електронно писмо, така и в последващи писма, в които се споменава въпросният израз „big question“, съставен от посочените по-горе лица, или в други електронни писма от същите лица, в които се споменават евентуални сходни антиконкурентни стратегически решения.

135 Както обаче следва от съображение 4, точка iii) от обжалваното решение, Комисията възнамерява да разследва наличието на потенциално дискриминационни практики, ограничаващи достъпа до данните, функционалностите и ППИ на Facebook или до други инструменти в зависимост от евентуалната квалификация като трети лица на конкуренти, като се изключват по този начин потенциалните конкуренти и се създават пречки пред навлизането на евентуални пазари на услуги, свързани със социална мрежа или с други цифрови услуги.

136 Жалбоподателят не може да поддържа, че Комисията е трябвало да ограничи искането му до електронните писма, които се отнасят до това първоначално електронно писмо или във връзка с последното, или да ограничи съществено искането му с други средства, например като определи много по-кратки периоди или като насочи само контактите между определени лица. Той не може да твърди и че прилагането на този термин към всички документи, изготвени или получени от трима депозитари за период от седем години, представлява мащабен „улов на информация“.

137 Всъщност следва да се отбележи, че ключовият израз „big question“ следва да се прилага само за двама депозитари, а именно [*поверително*], и че периодът, за който се отнася искането относно тази ключова дума, е същият като периода, за който се отнася самото разследване.

138 Ето защо и с оглед на припомнените в точка 134 по-горе обстоятелства, които жалбоподателят не оспорва, като е поискала от него да представи документите, получени в резултат на прилагането на ключовия израз „big question“, въпреки че този израз може да се използва в общоупотребимия език, Комисията е могла разумно да предположи към датата на обжалваното решение, че тази информация може да ѝ помогне да определи наличието на поведението, посочено в съображение 4, точка iii) от това решение, в съответствие със съдебната практика, посочена в точка 114 по-горе.

139 Що се отнася до думата „for free“, Комисията правилно изтъква, без това да се оспорва от жалбоподателя, че този израз се съдържа в оповестено от комисията DCMS електронно писмо, в което се посочват търговските стратегии на жалбоподателя в областта на извличането на печалба от данните, и по-специално различните възможности за предоставяне на разработчици на приложения от трети лица на достъп до ППИ и до данни относно ползвателите му. Тя не оспорва и това, че авторът на електронното писмо е обсъдил въпроса дали достъпът трябва да се предостави безплатно или срещу заплащане при условията на разходи за реклама или в замяна на пълна взаимност на данните и ППИ, по силата на която ППИ и данните на жалбоподателя ще бъдат предоставени безплатно на разположение на приложения на трети страни, функциониращи на платформата Facebook чрез ППИ, в замяна на споделянето на данните на ползвателите им с жалбоподателя. От това Комисията заключава, без това да се оспорва от жалбоподателя, че изразът „for free“ позволява да се идентифицират документи, позоваващи се на евентуални условни споразумения за споделяне на данни, които могат да увеличат потока от данни между жалбоподателя и трети лица, като по този начин засилват пазарната му мощ или създават бариери за навлизане на пазара чрез натрупването на данни. Както обаче следва от съображение 4, точка i) от обжалваното решение, Комисията възнамерява именно да разследва съществуването на такива споразумения.

140 По отношение и на тази ключова дума жалбоподателят изтъква доводите, съдържащи се в точка 136 по-горе. По съображения, аналогични на изложените в точки 137 и 138 по-горе, следва да се приеме, че към датата на обжалваното решение Комисията основателно е могла да предположи, че тази информация може да ѝ помогне да определи съществуването на поведението, посочено в съображение 4, точка i) от това решение, в съответствие със съдебната практика, посочена в точка 114 по-горе.

141 Що се отнася до ключовата дума „shut* down“, Комисията изтъква, без това да се оспорва от жалбоподателя, че тази дума е използвана, от една страна, във вътрешните му документи, публикувани от комисията DCMS, в контекста на евентуално приемане от жалбоподателя на стратегия за ограничаване на достъпа до данните му на трети лица, възприемани като конкуренти, и от друга страна, в електронно писмо, в което [*поверително*] одобрява ограниченията на достъпа до ППИ чрез приложението Vine.

142 Комисията добавя, без това да се оспорва от жалбоподателя, че ключовата дума „shut* down“ се отнася до евентуалното приемане от жалбоподателя на стратегия за ограничаване на достъпа до данните му на трети лица, възприемани като конкуренти, посочена в съображение 4, точка iii) от обжалваното решение. Следователно тази ключова

дума позволявала да се идентифицират документи, загатващи за такива потенциално антиконкурентни практики, като се има предвид, че тя вероятно е била използвана, за да се спомене ограничаването на достъпа до данните на жалбоподателя до други конкуренти.

143 По отношение и на тази ключова дума жалбоподателят изтъква доводите, съдържащи се в точка 136 по-горе. По съображения, аналогични на изложените в точки 137 и 138 по-горе, следва да се приеме, освен че ключовата дума „shut* down“ е приложен към трима депозитари, че към датата на обжалваното решение Комисията основателно е могла да предположи, че тази информация може да ѝ помогне да определи съществуването на поведението, посочено в съображение 4, точка iii) от това решение, в съответствие със съдебната практика, посочена в точка 114 по-горе.

144 Що се отнася до ключовата дума „not good for us“, жалбоподателят не оспорва, че този израз се съдържа в електронно писмо, изпратено на [*поверително*] на 19 ноември 2012 г., оповестено от комисията DCMS през 2018 г., което се отнася до възможността разработчиците да създават приложения, използващи данни, свързани с потребители на Facebook и техните приятели, без да предоставят обратно данни на жалбоподателя. В това електронно писмо [*поверително*] се позовава на различни начини, по които жалбоподателят би могъл да получи данни от трети лица в замяна на собствените му данни.

145 Комисията добавя, без това да се оспорва от жалбоподателя, че с оглед на въпросното електронно писмо изразът „not good for us“, изглежда, се отнася до евентуални условни споразумения, посочени в съображение 4, точка i) от обжалваното решение, за разпределяне на данни, чрез които може да бъде увеличен потокът от данни между жалбоподателя и трети лица, като по този начин се засилва пазарната мощ на последния или се създават бариери за навлизане на пазара чрез натрупването на данни. Тя добавя още, че този израз може да се появява и в отговорите на това електронно писмо, в последвалите писма по въпроса дали други практики на разработчиците биха могли да не бъдат „добри за [жалбоподателя]“ според [*поверително*] или в други негови електронни писма, повдигащи същия въпрос относно сходни практики, възприети от други разработчици.

146 По отношение и на тази ключова дума жалбоподателят изтъква доводите, съдържащи се в точка 136 по-горе. По съображения, аналогични на изложените в точки 137 и 138 по-горе, следва да се приеме, че към датата на обжалваното решение Комисията основателно е могла да предположи, че тази информация може да ѝ помогне да определи съществуването на поведението, посочено в съображение 4, точка i) от това решение, в съответствие със съдебната практика, посочена в точка 114 по-горе.

147 От това следва, че жалбоподателят не е доказал, че Комисията е нарушила принципа на необходимост, що се отнася до ключовите думи „big question“, „for free“, „not good for us“ и „shut* down“.

148 Освен това с оглед на спазването от Комисията на задължението ѝ за мотивиране, както следва от анализа на първото правно основание по-горе, жалбоподателят неправилно упреква Комисията и за това, че не е обяснила защо използването на някои научни формулировки е в съответствие с принципа на необходимост.

149 Второ, що се отнася до ключови думи „compet* + shar*“, „compet* + partner*“, „compet* + strateg*“, „line + strateg*“ и „line + block*“, следва да се отбележи, че жалбоподателят оспорва неговата законосъобразност поради броя, който счита за много голям, на документи, идентифицирани чрез прилагането на тези термини във вътрешните му бази данни. Що се отнася до думите „[*поверително*] + shar*“, „[*поверително*] + shar*“, „[*поверително*] + shar*“, „[*поверително*] + shar*“, „[*поверително*] + shar*“, „duplicat* + (limit data)“, „duplicat* + block*“ и „duplicat* + remov*“, жалбоподателят изтъква, че тяхното прилагане идентифицира документи, които счита за ирелевантни за разследването на Комисията. Тези две обстоятелства доказвали липсата на съответствие на всички тези ключови думи с принципа на необходимост.

150 Както обаче изтъква Комисията, тези доводи не позволяват да се оспори подходящият или необходимият характер на разглежданите изрази за нейното разследване. Всъщност от естеството на спорното искане за предоставяне на информация следва, че неговият обхват се конкретизира едва след прилагането на ключовите думи в базите данни на жалбоподателя за идентифициране на документите, отговарящи на въпросните думи. Методът за прилагане на ключови думи прави неизбежно идентифицирането на документи, които в крайна сметка ще се окажат без значение за разследването. Така самият факт, че прилагането на ключовите думи води до идентифициране на множество документи, някои от които впоследствие се оказали ирелевантни за разследването на Комисията, сам по себе си не е достатъчен, за да се приеме, по смисъла на цитираната в точки 113 и 114 по-горе съдебна практика, че разглежданите формулировки на ключови думи нямат никаква връзка с подозираното от Комисията нарушение. Това също не е достатъчно, за да се изключи възможността към датата на обжалваното решение Комисията основателно да предположи, че прилагането на тези ключови думи може да ѝ помогне да определи съществуването и обхвата на това нарушение, неговата продължителност или кръга на участващите предприятия.

151 С оглед на гореизложеното жалбоподателят не е доказал, че ключовата дума в обжалваното решение не съответства на принципа на необходимост, произтичащ от член 18, параграф 1 от Регламент № 1/2003, тълкуван в припомнената в точки 110—114 по-горе съдебна практика.

152 Що се отнася до довода на жалбоподателя, че Комисията е нарушила принципа на необходимост, като е поискала представянето на документи, без да е въвела гаранции, които да са поне равностойни на предоставените на предприятията в рамките на проверките по член 20 от Регламент № 1/2003, следва да се отбележи, че Общият съд, сезиран с жалба за отмяна на решение за искане на информация, като обжалваното решение, трябва да провери, в рамките на изтъкнатите пред него основания, дали такова решение зачита правата, които съответното предприятие има съгласно приложимата към това решение правна уредба. За сметка на това той не може да проверява законосъобразността на такова решение в сравнение с правната уредба, приложима към решенията, приети на различни правни основания, като решенията за проверка.

153 Следва обаче да се припомни, че предприятията, адресати на искане за предоставяне на информация, се ползват с подходящи гаранции.

154 По-специално в рамките на изпълнението на решение за искане на информация, такова предприятие може да идентифицира поисканите от Комисията документи и да ги разгледа с помощта на адвокатите си, преди да ги предостави на Комисията. Следователно то може

да откаже предоставянето на документи, които са предмет на поверителността между адвокат и неговия клиент. Освен това то може да отправи до Комисията мотивирано искане за връщане на документи, които са ирелевантни. Подобна възможност е изрично призната с Известието на Комисията относно най-добрите практики за водене на производства, свързани с членове 101 и 102 ДФЕС (ОВ C 308, 2011 г., стр. 6). Комисията е длъжна да разгледа такова искане и евентуално да върне документите, които са ирелевантни.

155 Следователно първата част от второто основание трябва да бъде отхвърлена.

б) По втората част от второто основание: нарушение на правото на защита

156 Жалбоподателят поддържа, че обжалваното решение нарушава правото му на защита, защитено с член 41, параграф 2 и член 48, параграф 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), тъй като го задължава да представи документи, които, от една страна, са ненужни за разследването на Комисията и от друга страна, се отнасят до дейности, които не са посочени в това решение, като виртуалната или разширената реалност. Той добавя, че съдържанието на обжалваното решение не му позволява да узнае дали центровете за данни, които управлява, и някои от новите му продукти, като например услугата за видеообаждания на група „Messenger Rooms“, попадат в обхвата на разследването на Комисията. Също така предполагаемите нарушения, по отношение на които Комисията разследва, са ѝ неизвестни или не били ясно определени. Поради тези причини за него било невъзможно да подготви ефективно своята защита по време на състезателната фаза на производството и да вземе мерките, които би счел за необходими за тази цел, като издирването и съхраняването на оневиняващи доказателства или показания.

157 Комисията и Федерална република Германия оспорват доводите на жалбоподателя.

158 В това отношение следва да се припомни, че зачитането на правото на защита при провеждането на административните производства в областта на политиката на конкуренция представлява общ принцип на правото на Съюза, чието съблюдаване се гарантира от юрисдикциите на Съюза (вж. решение от 3 септември 2009 г., Prym и Prym Consumer/Комисия, C-534/07 P, EU:C:2009:505, т. 26 и цитираната съдебна практика).

159 Следва да се припомни, че административното производство по Регламент № 1/2003, което се провежда пред Комисията, се подразделя на две отделни последователни фази, всяка от които има своя собствена вътрешна логика, а именно: от една страна, фаза на предварително разследване, а от друга, състезателна фаза. Фазата на предварителното разследване, по време на която Комисията използва предвидените в Регламент № 1/2003 правомощия за разследване и която продължава до изложението на възраженията, е предназначена да позволи на Комисията да събере всички релевантни доказателства, които потвърждават или не наличието на нарушение на нормите относно конкуренцията, и да приеме първоначална позиция във връзка с хода и насоката на производството. Обратно на това, състезателната фаза, обхващаща периода от изложението на възраженията до приемането на окончателно решение, трябва да позволи на Комисията да се произнесе окончателно по предявеното нарушение (вж. решение от 14 март 2014 г., Cementos Portland Valderrivas/Комисия, T-296/11, EU:T:2014:121, т. 33 и цитираната съдебна практика).

160 От една страна, що се отнася до фазата на предварителното разследване, началният ѝ момент е датата, на която, упражнявайки предоставените ѝ с членове 18 и 20 от Регламент № 1/2003 правомощия, Комисията приема мерки, които включват твърдение за извършване на нарушение и имат значително отражение върху положението на подозираните предприятия. От друга страна, чрез изложението на възраженията съответното предприятие се информира едва в началото на състезателната фаза на административното производство за всички съществени обстоятелства, на които Комисията се основава на този етап от производството, и че това предприятие разполага с право на достъп до преписката с цел осигуряване на ефективното упражняване на правото му на защита. Ето защо съответното предприятие може да се позовава на правото си на защита в пълен обем едва след изпращане на изложението на възраженията. Всъщност, ако това право се отнасяше до периода, предхождащ изпращането на изложението на възраженията, ефективността на разследването на Комисията би била намалена, тъй като още по време на фазата на предварителното разследване засегнатото предприятие би било в състояние да установи сведенията, известни на Комисията, а следователно и тези, които все още биха могли да бъдат укрити от нея (вж. решение от 14 март 2014 г., Cementos Portland Valderrivas/Комисия, T-296/11, EU:T:2014:121, т. 34 и цитираната съдебна практика).

161 Ето защо взетите от Комисията мерки по разследването през фазата на предварителното разследване, по-специално мерките за контрол и исканията за предоставяне на информация, по естеството си включват твърдение за извършване на нарушение и могат да имат значително отражение върху положението на подозираните предприятия. Следователно е важно да се избягва непоправимото увреждане на правото на защита в хода на тази фаза от административното производство, тъй като предприетите действия по събиране на доказателства могат да бъдат от решаващо естество за осигуряване на доказателства относно неправомерния характер на действията на предприятията, които могат да доведат до ангажиране на тяхната отговорност (вж. решение от 14 март 2014 г., Cementos Portland Valderrivas/Комисия, T-296/11, EU:T:2014:121, т. 35 и цитираната съдебна практика; вж. също в този смисъл решение от 21 септември 1989 г., Hoechst/Комисия, 46/87 и 227/88, EU:C:1989:337, т. 15).

162 В случая следва да се констатира, че Комисията е приела обжалваното решение в рамките на фазата на предварителното разследване на нейното разследване относно използването на данни от жалбоподателя и преди приемането на изложение на възраженията. Ето защо в съответствие с припомнената в точка 161 по-горе съдебна практика следва да се определи дали жалбоподателят е доказал, че правото му на защита е било непоправимо засегнато поради приемането на обжалваното решение.

163 Първо, доводите, с които жалбоподателят изтъква нарушение на правото му на защита поради необходимостта по силата на обжалваното решение да представи ненужни за разследването на Комисията документи, се основават на предположението, че това решение е прието в нарушение на принципа на необходимост, посочен в член 18, параграф 1 от Регламент № 1/2003. Поради това те трябва да бъдат отхвърлени като последица от отхвърлянето на първата част от настоящото основание.

164 Второ, следва да се констатира, че като твърди в подкрепа на тази част, че не е в състояние да установи практиките, за които Комисията има подозрения, нито дали някои от неговите дейности и някои от неговите продукти попадат в обхвата на разследването на Комисията, жалбоподателят всъщност оспорва яснотата на очертаването на предмета на разследването на Комисията и спазването от нейна страна на задължението ѝ за мотивиране.

165 С оглед обаче на съображенията в точка 82 по-горе, от които следва, че Комисията е изпълнила задължението си за мотивиране по отношение на предмета на разследването и на описанието на практиките, чието наличие възнамерява да провери в рамките на разследването ѝ, тези твърдения трябва да бъдат отхвърлени.

166 Що се отнася до въпросите на жалбоподателя относно това дали някои от неговите сфери на дейност или някои от неговите продукти са включени в предмета на разследването на Комисията, в точка 41 по-горе се припомня, че Комисията не е длъжна да съобщава на адресата на решение за искане на информация цялата информация, с която разполага относно предполагаемите нарушения, и че на етапа на предварителното разследване не може да ѝ се наложи да посочи освен предполагаемите нарушения, които възнамерява да провери, уликите, тоест обстоятелствата, които я карат да предположи възможността за нарушение на член 101 ДФЕС. Всъщност подобно задължение би поставило под въпрос установеното в съдебната практика равновесие между запазването на ефективността на разследването и зачитането на правото на защита на съответното предприятие (решение от 14 март 2014 г., Cementos Portland Valderrivas/Комисия, T-296/11, EU:T:2014:121, т. 37).

167 Освен това се налага изводът, че жалбоподателят изтъква, че твърдяната несигурност относно поведението, в което е обвинен, му е попречила да вземе мерките, които счита за необходими за оправдаването си, и така да подготви защитата си на етапа на състезателната фаза на административното производство, без обаче да докаже, че посочената несигурност е предизвикала непоправимо нарушение на правото му на защита.

168 При това положение обжалваното решение, което се вписва в рамките на фазата на предварително разследване на административното производство по Регламент № 1/2003, трябва да се счита за прието при спазване на правото на защита на жалбоподателя.

169 Ето защо втората част от второто основание трябва да бъде отхвърлена.

в) По третата част на второто основание, изведена от злоупотреба с власт

170 Жалбоподателят упреква Комисията, че е злоупотребила с правомощията си за разследване и в действителност е извършила общо и неограничено разследване на всичките му дейности, както и на дейностите на най-висшите му ръководители, включително „улов на информация“, като посредством обжалваното решение се е опитала да определи дали е участвал в други антиконкурентни практики или е извършил други нарушения, включително извън приложното поле на правото на конкуренцията. В това отношение той изтъква, че практиките, до които се отнася разследването на Комисията, са формулирани неясно в обжалваното решение и че съответните пазари и дейности не са уточнени в него, нито потенциалните конкуренти, които могат да бъдат увредени, нито разликата между антиконкурентно отстраняване и отстраняване, основано на качествата.

171 Комисията и Федерална република Германия оспорват доводите на жалбоподателя.

172 Следва да се констатира, че доводите на жалбоподателя, изтъкнати в подкрепа на тази част, целят отново да оспорят изпълнението от страна на Комисията на задължението ѝ за мотивиране. Така доводът относно неясния характер на практиките, предмет на разследването на Комисията, и доводът за непосочването на конкурентите, за които се твърди, че са увредени от практиките, предмет на разследването, вече бяха отхвърлени като неоснователни в рамките на първото твърдение за нарушение от първото основание.

Що се отнася до доводите, че дейностите на жалбоподателя и засегнатите от разследването пазари не са достатъчно уточнени в обжалваното решение, както и разликата между антиконкурентно отстраняване и отстраняване, основано на качествата, те не могат да установят злоупотреба с правомощията за разследване на Комисията, с оглед, от една страна, на фазата на производството, в която е прието обжалваното решение, и на напомнената в точка 160 по-горе съдебна практика и от друга страна, предвид обхвата на задължението на Комисията за мотивиране на това решение, припомнено в точки 38—46 по-горе.

173 От гореизложеното следва, че третата част от второто основание, а следователно и цялото второ основание, трябва да се отхвърли.

4. По третото основание, изведено от нарушения на правото на зачитане на личния живот, на принципа на пропорционалност и на правото на добра администрация

174 С третото си основание жалбоподателят твърди, че като изисква представянето на многобройни частни и ирелевантни документи, обжалваното решение нарушава основното право на зачитане на личния живот, закрепено в член 7 от Хартата и в член 8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), принципа на пропорционалност и правото на добра администрация.

175 Основанието е разделено на три части.

а) По първата част от третото основание: нарушение на правото на зачитане на личния живот

176 Жалбоподателят изтъква нарушение на правото му на зачитане на личния му живот, на личния живот на членовете на неговия персонал и на други лица, закриляно с член 7 от Хартата и член 8 от ЕКПЧ.

177 Жалбоподателят поддържа, че обжалваното решение представлява необоснована намеса в правото на зачитане на личния живот по смисъла на член 8 от ЕКПЧ. Всъщност, първо, от доводите, изложени в подкрепа на всяко от основанията в жалбата, следвало, че тази намеса не е предвидена в закон, а именно в член 18, параграф 3 от Регламент № 1/2003. Второ, обжалваното решение не преследвало легитимна цел, тъй като в него Комисията искала предоставянето на информация, за която тя не можела основателно да предположи, че ще ѝ помогне да определи действителността на заподозрените практики. Трето, това решение не отговаряло на принципа на необходимост, изискван от член 8 от ЕКПЧ.

178 Комисията и Федерална република Германия оспорват доводите на жалбоподателя.

179 Съгласно член 7 от Хартата всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговите съобщения.

180 Съгласно член 8, параграф 1 от ЕКПЧ всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция.

181 Член 7 от Хартата, който се отнася до правото на зачитане на личния и семейния живот, съдържа права, съответстващи на правата, гарантирани от член 8, параграф 1 от ЕКПЧ. Ето защо съгласно член 52, параграф 3 от Хартата член 7 следва да получи същия смисъл и същия обхват като дадените на член 8, точка 1 от ЕКПЧ съгласно тълкуването му в практиката на Европейския съд по правата на човека (решение от 17 декември 2015 г., WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, т. 70).

182 Член 52, параграф 1 от Хартата предвижда, че всяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от настоящата Харта, трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на същите права и свободи. Освен това при спазване на принципа на пропорционалност ограничения могат да бъдат налагани само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора.

183 Следва да се провери дали обжалваното решение е съобразено с член 7 от Хартата и за тази цел отговаря на условията по член 52, параграф 1 от Хартата.

1) По наличието на правно основание за намесата в личния живот

184 Жалбоподателят изтъква, че обжалваното решение представлява незаконосъобразна намеса в правото на зачитане на личния живот поради следните мотиви. На първо място, от доводите, изложени в подкрепа на всяко от основанията в жалбата, следвало, че тази намеса не е предвидена в закон, а именно в член 18, параграф 3 от Регламент № 1/2003. На второ място, предаването на Комисията на всички документи, отговарящи на съдържащите се в обжалваното решение ключови думи, водело до съобщаването на лични данни за посочените в това решение депозитари, на други членове на персонала на жалбоподателя, както и до приятелите или членовете на техните семейства (наричани по-нататък „спорните лични данни“). На трето място, жалбоподателят изтъква, че не може да бъде задължен да предостави на Комисията информация, която е без значение за целите на разследването. Тя поддържа, че ако това е така, той би нарушил член 6, параграф 1, буква в) от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ L 119, 2016 г., стр. 1 и поправка в ОВ L 127, 2018 г., стр. 2), като извършва незаконно обработване на лични данни, тъй като не е необходимо за спазване на законово задължение по смисъла на тази разпоредба.

185 Съгласно посочените в член 52, параграф 1 от Хартата условия ограничението на правото на зачитане на личния живот трябва най-напред да бъде предвидено в закон. Следователно разглежданата мярка трябва да има правно основание (вж. решение от 28 май 2013 г., Trabelsi и др./Съвет, T-187/11, EU:T:2013:273, т. 79 и цитираната съдебна практика).

186 Настоящият случай е именно такъв. Обжалваното решение е прието на основание член 18, параграф 3 от Регламент № 1/2003, който предоставя на Комисията правомощие да поиска с решение от предприятията и от сдруженията на предприятия да предоставят информация.

187 Този извод не може да бъде поставен под въпрос от доводите на жалбоподателя, че обжалваното решение е незаконосъобразно, доколкото предполага неправомерно обработване на лични данни по смисъла на член 6, параграф 1 от Регламент 2016/679.

188 Най-напред следва да се отбележи, че Регламент (ЕС) 2018/1725 на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2018 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Регламент (ЕО) № 45/2001 и Решение № 1247/2002/ЕО (ОВ L 295, 2018 г., стр. 39) се прилага, съгласно член 2, параграф 1 от него, към обработката на лични данни, извършвана от всички институции и органи на Съюза, а Регламент 2016/679 — за всички останали физически и юридически лица, с изключение на случаите, предвидени в член 2, параграф 2 от този регламент.

189 На следващо място, член 6, параграф 1 от Регламент 2016/679 предвижда:

„Обработването е законосъобразно, само ако и доколкото е приложимо поне едно от следните условия:

[…]

в) обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора […]“.

190 Следва да се припомни, че член 1 от обжалваното решение задължава жалбоподателя по силата на член 18, параграф 3 от Регламент № 1/2003 да представи документите, посочени в приложенията към това решение. Следователно това решение представлява законно задължение по смисъла на член 6, параграф 1, буква в) от Регламент 2016/679.

191 Останалите доводи, изтъкнати от жалбоподателя в точка 127 от жалбата, са формулирани общо и без разграничение и поради това не отговарят на изискванията по член 76 от Процедурния правилник.

192 Накрая, член 5, параграф 1, буква а) от Регламент 2018/1725 предвижда, че институциите на Съюза могат законно да обработват лични данни, когато това е „необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официално правомощие, което е предоставено на институцията или органа на Съюза“.

193 В това отношение упражняването на правомощията, предоставени на Комисията с Регламент № 1/2003, помага за поддържането на искания с Договорите режим на конкуренция, чието спазване се налага по императивен начин на предприятията (вж. решение от 20 юни 2018 г., České dráhy/Комисия, T-621/16, непубликувано, EU:T:2018:367, т. 105 и цитираната съдебна практика).

194 Тъй като Регламент № 1/2003 предоставя на Комисията правомощието да приема решения за искания за информация, жалбоподателят не може да твърди, че обжалваното решение представлява непредвидена в закона намеса по смисъла на член 52, параграф 1 от Хартата.

2) По преследването на признати от Съюза цели от общ интерес

195 Що се отнася до условието, според което при спазване на принципа на пропорционалност могат да бъдат налагани ограничения за упражняването на дадено право само ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора, жалбоподателят оспорва твърдението, че обжалваното решение отговаря на тези цели. В това отношение той

поддържа, че Комисията изисква да се предостави информация, за която той не може основателно да предположи, че тази информация ще ѝ помогне да установи действителното извършване на разследваните от нея практики.

196 От съдебната практика следва, че правомощията, предоставени на Комисията с член 18 от Регламент № 1/2003, имат за цел да ѝ позволят да изпълнява възложената ѝ с Договорите задача да следи за спазването на правилата на конкуренцията във вътрешния пазар. Функцията на тези правила е да се избегне нарушаване на конкуренцията в ущърб на общия интерес, на отделните предприятия и на потребителите (вж. по аналогия решение от 20 юни 2018 г., České dráhy/Комисия, T-621/16, непубликувано, EU:T:2018:367, т. 105 и цитираната съдебна практика).

197 Така обжалваното решение представлява проява на упражняването на правомощията, предоставени на Комисията с Регламент № 1/2003, който, както бе посочено в точка 193 по-горе, способства за запазването на търсения с Договорите конкурентен режим, чието спазване е задължително за предприятията.

198 Следователно, противно на поддържаното от жалбоподателя, обжалваното решение отговаря на признати от Съюза цели от общ интерес.

3) По зачитането на основното съдържание на правото на зачитане на личния живот

199 Жалбоподателят не твърди, че обжалваното решение засяга основното съдържание на правото на зачитане на личния живот по смисъла на член 7 от Хартата.

4) По пропорционалния характер на намесата в личния живот

200 Следва да се припомни, че принципът на пропорционалност изисква ограниченията, които могат да бъдат наложени с актове на правото на Съюза на закрепените в Хартата права и свободи, да не надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на преследваните законосъобразни цели или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни с тези цели (вж. решение от 26 април 2022 г., Полша/Парламент, C-401/19, EU:C:2022:297, т. 65 и цитираната съдебна практика).

201 Така, за да се разгледа пропорционалността на намесата в личния живот, причинена с обжалваното решение, следва да се провери дали тази намеса е подходяща и необходима за постигането на преследваните от Съюза цели от общ интерес, преди да се разгледа претеглянето на интересите.

i) По подходящия характер на намесата

202 В случая с оглед на точки 110, 196 и 197 по-горе следва да се приеме, че искане за предоставяне на информация като обжалваното представлява подходяща мярка за постигане на преследваните от Комисията цели от общ интерес.

ii) По необходимостта от намесата

203 Що се отнася до въпроса дали обжалваното решение надхвърля необходимото за постигане на преследваните с него цели от общ интерес, жалбоподателят изтъква няколко довода.

– *По недостатъчното равнище на защита на процедурата за виртуална зала*

204 Жалбоподателят поддържа, че процедурата на виртуална зала, възприета от Комисията в решението за изменение, не позволява да се защити в достатъчна степен неговото право и това на засегнатите лица на зачитане на личния им живот. В това отношение, от една страна, той поддържа, че посочената процедура позволява на служителите на Комисията да осъществят обобщен преглед на спорните лични данни в нарушение на право на зачитане на личния живот на засегнатите лица и може да им причини сериозна вреда. От друга страна, тази процедура би била без значение за задължението, което противоречи на правото на зачитане на личния живот на тези лица, за съобщаване на Комисията на данни като спорните лични данни, които са ирелевантни за разследване на Комисията. В това отношение жалбоподателят защитава наличието на пропорционален подход, който може да отстрани незаконосъобразността на обжалваното решение чрез приемането на други или допълнителни мерки

205 Следва да се припомни, че след приемането на определение от 29 октомври 2020 г., Facebook Ireland/Комисия (T-451/20 R, непубликувано, EU:T:2020:515), на 11 декември 2020 г. Комисията приема решението за изменение. Съгласно това решение Комисията приема специална процедура относно документите, които трябва да бъдат представени от жалбоподателя по силата на обжалваното решение, но които, на пръв поглед, нямат връзка с търговската му дейност и които съдържат чувствителни лични данни (наричани по-нататък „защитени документи“).

206 Член 3 от решението за изменение предвижда включването в приложение I.A към обжалваното решение на точка 9, букви о) и р), формулирана по следния начин:

„9 о) Защитените документи се предават на Комисията на отделен електронен носител. След това тези документи ще бъдат поставени във виртуална зала за данни, която ще бъде достъпна само за възможно най-ограничен брой членове на екипа, на който е възложено разследването, в присъствието (виртуално или физическо) на равностоен брой адвокати на Facebook. Членовете на екипа, на който е възложено разследването, ще разгледат и подберат въпросните документи, като в същото време дадат на адвокатите на Facebook възможността да ги коментират, преди да присъединят счетените за релевантни документи към преписката по делото. В случай на несъгласие относно квалификацията на даден документ адвокатите на Facebook ще имат правото да обяснят причините за несъгласието си. В случай че несъгласието продължи, Facebook би могъл да поиска арбитраж от директора по информация, комуникации и медии в Генерална дирекция „Конкуренция“ на Комисията;

9 р) Защитените документи могат да бъдат предадени на Комисията под форма, в която имената на засегнатите лица са заличени, както и всякаква информация, която позволява идентифицирането им. По искане на Комисията, мотивирано с нуждите на разследването, защитените документи, които са предадени във форма със заличена информация, трябва да ѝ бъдат предадени в пълния им вариант, а не със заличена информация“.

207 Следва да се припомни, че съгласно член 6, параграф 1, буква в) от Регламент 2016/679 жалбоподателят извършва законосъобразно обработване на лични данни, като предава на Комисията документи, съдържащи такива данни, поискани по силата на обжалваното решение.

208 Освен това, както бе припомнено в точка 192 по-горе, съгласно член 5, параграф 1, буква а) от Регламент 2018/1725 институциите на Съюза могат законосъобразно да обработват лични данни, когато това е необходимо за изпълнението на задача, която е от обществен интерес или е свързана с упражняването на възложена на тези институции публична власт.

209 Освен това жалбоподателят твърди, без това да се оспорва от Комисията, че някои документи, идентифицирани вследствие на прилагането на съдържащите се в обжалваното решение ключови думи, които следователно трябва да бъдат представени съгласно това решение, съдържат чувствителни лични данни.

210 Такива данни могат да попаднат в обхвата на посочените в член 9, параграф 1 от Регламент 2016/679 и член 10, параграф 1 от Регламент 2018/1725.

211 Член 9, параграф 1 и параграф 2, буква ж) от Регламент 2016/679 и член 10, параграф 1 и параграф 2, буква ж) от Регламент 2018/1725 са с идентично съдържание, което гласи:

„1. Забранява се обработването на лични данни, разкриващи расов или етнически произход, политически възгледи, религиозни или философски убеждения или членство в професионални съюзи, както и обработването на генетични данни, биометрични данни с цел уникално идентифициране на физическото лице, данни, свързани със здравето или сексуалния живот и сексуалната ориентация на лицето.

2. Параграф 1 не се прилага, ако е налице едно от следните условия:

[…]

ж) обработването е необходимо по причини от важен обществен интерес на основание на правото на Съюза, което е пропорционално на набелязаната цел, зачита същността на правото на защита на данните и предвижда подходящи и конкретни мерки за защита на основните права и интересите на субекта […]“.

212 Така член 9, параграф 2, буква ж) от Регламент 2016/679 и член 10, параграф 2, буква ж) от Регламент 2018/1725 поставят в зависимост от три условия възможността за обработване на лични данни, посочени в съответните им параграфи 1. Първо, обработването трябва да преследва важен обществен интерес, който намира своето основание в правото на Съюза. Второ, обработването трябва да е необходимо за реализирането на този обществен

интерес. Трето, правото на Съюза трябва да бъде пропорционално на набелязаната цел, да зачита същността на правото на защита на данните и да предвижда подходящи и конкретни мерки за защита на основните права и интересите на субекта.

213 Жалбоподателят не се позовава на нарушение на условията, предвидени в тези разпоредби, така че Общият съд не е длъжен да проверява съответствието на обжалваното решение с тези разпоредби. Посочените разпоредби обаче са релевантни, за да се прецени дали обжалваното решение отговаря на третото условие по член 52, параграф 1 от Хартата, а именно дали това решение надхвърля необходимото за постигане на преследваните с него цели от общ интерес.

214 Що се отнася до първото условие, в точка 202 по-горе беше припомнено, че искане за предоставяне на информация като съдържащото се в обжалваното решение представлява подходяща мярка за постигане на преследваните от Комисията цели от общ интерес.

215 Що се отнася до второто условие, от анализа на първата част на второто основание следва, че с оглед на припомнената в точка 114 по-горе съдебна практика Комисията е доказала в достатъчна степен необходимата взаимовръзка между поискана в обжалваното решение информация и заподозрените и посочените в това решение нарушения. Поради това произтичащото от обжалваното решение обработване на лични данни е необходимо за осъществяването на преследвания важен обществен интерес.

216 Що се отнася до третото условие, следва да се припомни, че член 5 от Регламент 2018/1725 урежда правомощието на институциите на Съюза да обработват лични данни, като предвижда, по-специално в параграф 1, буква а), че такова обработване е позволено, когато е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняване на официалните правомощия, предоставени на тази институция. Освен това от точка 74 по-горе е видно, че след кореспонденция с жалбоподателя Комисията е оттеглила по-ранно искане за предоставяне на информация и е приела обжалваното решение, което съдържа по-малък брой ключови думи и се отнася до по-малък брой депозитари, за да намали броя на последващите резултати и да ограничи представянето на преброени вътрешни документи. Този подход води до намаляване на броя на документите, съдържащи лични данни, включително защитени документи по смисъла на решението за изменение, които жалбоподателят е бил длъжен да представи. На последно място, както следва от съображение 3 от това решение, целта на процедурата за виртуална зала е към преписката да бъдат присъединени само защитените документи, за които след проверка в такава зала е установено, че действително са от значение за разследването на Комисията. Освен това жалбоподателят не твърди, че обжалваното решение засяга основното съдържание на правото на зачитане на личния живот по смисъла на член 7 от Хартата.

217 От друга страна, както следва от точка 9, букви о) и р) от приложение I.A към обжалваното решение, защитените документи трябва да бъдат предадени на Комисията по различен начин от този на другите поискани документи на отделен електронен носител. На следващо място, виртуалната зала за данни, в която тези документи впоследствие ще бъдат поставени, ще бъде достъпна само за възможно най-ограничен брой членове на екипа, на който е възложено разследването, във виртуалното или физическо присъствие на равен брой адвокати на [жалбоподателя]. В допълнение адвокатите на жалбоподателя имат възможност да коментират документите, които членовете на екипа, натоварен с разследването, считат за релевантни, преди последните да ги присъединят към преписката. Освен това точка 9, буква о) от приложение I.A към обжалваното решение предвижда, че

при несъгласие относно квалификацията на даден документ адвокатите на жалбоподателя ще имат право да обяснят причините за несъгласието си, което, ако продължава да е налице, дава право на жалбоподателя да поиска арбитраж от директора, отговарящ за информацията, комуникацията и медиите към ГД „Конкуренция“ на Комисията. Освен това в точка 9, буква р) от приложение I.A към обжалваното решение се предвижда, че защитените документи могат да бъдат предадени на Комисията под форма, в която имената на засегнатите лица са заличени, и че единствено по искане на Комисията, обосновано от нуждите на разследването, защитените документи, които са били предадени в заличена форма, трябва да ѝ бъдат предадени в пълния им вариант, а не със заличена информация.

218 При това положение мерките, предвидени в точка 9, букви о) и р) от приложение I.A към обжалваното решение, не надхвърлят необходимото за целите на преследваните с обжалваното решение цели и неудобствата им не са несъразмерни с преследваните цели по смисъла на съдебната практика, припомнена в точка 200 по-горе.

219 От гореизложеното следва, че доколкото предвижда процедурата на виртуална зала, обжалваното решение не надхвърля необходимото за постигане на преследваните с него цели от общ интерес, а именно да спомогне за поддържането на предвидения в Договорите конкурентен режим, чието спазване е задължително за предприятията.

220 Този извод не се поставя под съмнение от доводите на жалбоподателя, целящи да установят по-пропорционален подход, който би могъл да бъде възприет в обжалваното решение посредством други или допълнителни мерки. Според жалбоподателя Комисията е трябвало да позволи на адвокатите си да проверят релевантността за разследването на поисканите от нея документи и да преброят и опишат в документ, който да ѝ е бил предаден, документите, съдържащи чувствителни лични данни, без да предава самите документи. Комисията е могла също така, и дори е била длъжна, да получи съгласието на засегнатите лица, преди обявяването на въпросните документи.

221 В това отношение, що се отнася до намесата на адвокатите на жалбоподателя при преценката на релевантността на поисканите документи, от една страна, в точка 113 по-горе бе припомнено, че Комисията следва да прецени дали дадено сведение е необходимо, за да може да се открие нарушение на правилата на конкуренцията. От друга страна, както правилно изтъкват Комисията и Федерална република Германия, ако предприятието, обект на разследването, или неговите адвокати могат сами да определят кои документи според тях са релевантни за нейното разследване, това би засегнало сериозно правомощията на Комисията да разследва, с опасността документите, които могат да бъдат относими, да бъдат пропуснати и никога да не бъдат представени на нея, при това без каквато и да било възможност за контрол.

222 Що се отнася до получаването на съгласието на съответните физически лица за предаването на защитени документи на Комисията, от една страна, както бе припомнено в точки 189 и 190 по-горе, член 6, параграф 1 от Регламент 2016/679 предвижда, че обработването на лични данни е законосъобразно, когато поне едно от шестте условия, посочени в този параграф, е изпълнено. Обработката на лични данни обаче, която предполага представянето на исканите от Комисията документи, е законосъобразна, доколкото е необходима за изпълнението на правно задължение от жалбоподателя по смисъла на член 6, параграф 1, буква в) от Регламент 2016/679. Следователно съгласието на лицата, чиито лични данни се обработват, не се изисква съгласно член 6, параграф 1, буква а) от

посочения регламент. От друга страна, по силата на член 5, параграф 1, буква а) от Регламент 2018/1725 такова съгласие не е условие за законосъобразност на обработката на данни от Комисията в рамките на изпълнението на задача от обществен интерес или свързана с упражняването на възложената ѝ публична власт, какъвто е случаят на разследване на основание Регламент № 1/2003.

223 Следователно с доводите си жалбоподателят не посочва по-малко ограничителни мерки, които Комисията е трябвало да приеме. От гореизложеното следва, че доводите на жалбоподателя трябва да се отхвърлят.

– По изключването на определени категории документи от процедурата на виртуална зала за данни

224 Жалбоподателят упреква Комисията, че не е включила в приложното поле на процедурата на виртуална зала за данни документите, които са свързани с търговската му дейност и които съдържали и чувствителни лични данни. Това противоречало на принципа, че зачитането на личния живот се прилага и по отношение на кореспонденцията, изпращана от работно място и в рамките на търговски съобщения. Жалбоподателят посочва осем документа, които могат да попадат в тази категория.

225 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя и поддържа, че е определила и очертала процедурата на виртуална зала за данни в съответствие с диспозитива на определение от 29 октомври 2020 г., Facebook Ireland/Комисия (T-451/20 R, непубликувано, EU:T:2020:515).

226 В самото начало следва да се отбележи, че въпросът дали документ, съдържащ чувствителни лични данни, има връзка с търговската дейност на жалбоподателя, поради което може или не може да бъде обработван съгласно виртуалната зала за данни, се преценява конкретно на първо място от жалбоподателя. Всъщност Комисията не е в състояние да провери преценката на жалбоподателя в това отношение, преди да прегледа въпросния документ, независимо дали в рамките на процедурата на виртуална зала за данни, или извън нея. Тя може само да санкционира впоследствие неспазването на задълженията на жалбоподателя.

227 Според жалбоподателя един от разглежданите документи съдържа лични политически възгледи [*поверително*], смесени с информация за търговската му дейност. Следва да се констатира, че този документ е електронно писмо, в което член на персонала на жалбоподателя [*поверително*] уведомява, че е присъствал на закуска, организирана от [*поверително*], и изразява подкрепата си [*поверително*] с оглед на бъдещи избори. Жалбоподателят обаче не е посочил информацията, свързана с търговската му дейност, която този документ съдържал, а такава информация не следва от този документ. От това също не следва, че авторът е участвал в разглежданото събитие в качеството си на член на персонала [*поверително*] на жалбоподателя. Следователно не е доказано, че този документ е извън приложното поле на процедурата на виртуална зала за данни.

228 Що се отнася до другите документи, на които се позовава жалбоподателят, следва да се констатира следното.

229 Сред тези документи жалбоподателят посочва четири, свързани с човешките му ресурси, по-специално оценки, заболявания или жалби и съдържащи обмен на информация, за която се твърди, че е строго лична между [*поверително*] по повод приятелите и семейството им, смесени с информация за търговската му дейност.

230 Първият документ е електронно писмо, изпратено от [*поверително*] до сътрудници, в което той описва родителски проблеми, свързани с подрастващите му деца и съдържащо лични разкази на друго лице по същата проблематика. Жалбоподателят не е доказал, че електронното писмо е съдържало данни, попадащи в обхвата на данните, посочени в член 9, параграф 1 от Регламент 2016/679 и член 10, параграф 1 от Регламент 2018/1725.

231 Същото се отнася и за втория документ, който се състои в оценяване от страна на член на персонала на жалбоподателя на собственото му равнище на представяне. Всъщност единствените лични данни, на които се позовава жалбоподателят, са изразено от съответното лице желание да пътува повече, както и изказването на субективна по своя характер гледна точка на това лице относно личния живот на друго лице, при това без позоваване на конкретни данни или факти.

232 Също така в третия документ, който представлява размяна на електронни писма [*поверително*], един служител счита, че друг служител би трябвало да изрази с по-голяма категоричност убежденията си относно професионален въпрос, свързан с дейността на жалбоподателя. Жалбоподателят не е показал, че този документ съдържа данни, които попадат в обхвата на данните, посочени в член 9, параграф 1 от Регламент 2016/679 и член 10, параграф 1 от Регламент 2018/1725.

233 На последно място, жалбоподателят не е посочил такива данни и в четвъртия документ, който е автобиографията на кандидат за работа при него.

234 Освен това жалбоподателят се позовава на два документа относно дейността си и дейността на [*поверително*] по политически въпроси, които нямат връзка с предмета на разследването на Комисията.

235 Първият документ е електронна кореспонденция между служители на жалбоподателя [*поверително*], за да се обсъдят по-специално въпроси от търговско естество, свързани с икономическата дейност в дадена държава. Жалбоподателят обаче не е установил в този обмен данните, попадащи в обхвата на данните, посочени в член 9, параграф 1 от Регламент 2016/679 и член 10, параграф 1 от Регламент 2018/1725.

236 Жалбоподателят не е посочил такива данни и във втория документ, изготвен от [*поверително*], който представя дейността му по отношение на политически въпроси, които нямат връзка с предмета на разследването на Комисията.

237 Жалбоподателят се позовава на последен документ, в който се споменават дискусии между неговите представители и политици по въпроси като борбата с тероризма и предотвратяването на престъпността. Следва да се констатира, както твърди жалбоподателят, че този документ е вътрешно електронно писмо, съдържащо резюме на кръгла маса, в което участват някои от представителите му, посветено на сътрудничеството в областта на борбата със сексуалната експлоатация на деца. Това електронно писмо включва официално съобщение на организация, участваща в тази борба, както и извлечения от съобщения на правителствени организации, които също са

ангажирани в това отношение. Жалбоподателят не е доказал съществуването в това електронно писмо на данни, попадащи в обхвата на данните, посочени в член 9, параграф 1 от Регламент 2016/679 и член 10, параграф 1 от Регламент 2018/1725.

238 На последно място, само от приемането на решението за изменение, жалбоподателят не може да направи извод че представянето на документи, съдържащи лични данни, които не са били разгледани в рамките на процедурата на виртуална зала за данни, нарушава правото му на зачитане на личния му живот и на живота на засегнатите лица.

239 От това следва, че доводите на жалбоподателя трябва да се отхвърлят.

– *По несъразмерното работно натоварване, наложено от виртуалната зала за данни*

240 Жалбоподателят поддържа, че с оглед на срока за представяне на разглежданите документи процедурата на виртуална зала му налага несъразмерно работно натоварване с оглед на нуждите на разследването на Комисията. Всъщност нуждите на тази процедура го накарали да заличи спорни лични данни, съдържащи се в около [*поверително*] документи.

241 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

242 Следва да се отбележи, че точка 9, буква р) от приложение I.A към обжалваното решение предвижда, че „[з]ащитените документи могат да бъдат предадени на Комисията под форма, в която са заличени имената на засегнатите лица и всяка информация, която позволява идентифицирането им“.

243 От това следва, че заличаването на имената на засегнатите лица е възможност, предоставена на жалбоподателя, но тя не е задължителна за него, така че той може да не я използва. Ето защо той не може основателно да твърди, че обжалваното решение му налага несъразмерно работно натоварване в това отношение.

244 От гореизложеното следва, че жалбоподателят не е доказал никаква незаконосъобразност, опорочаваща процедурата на виртуална зала, предвидена в точка 9, букви о) и р) от приложение I.A към обжалваното решение.

iii) По липсата на претегляне между нуждите на разследването и защитата на правата на жалбоподателя

245 Жалбоподателят упреква Комисията, че не е претеглила необходимостта от събиране на информация за нуждите на своето разследване и необходимостта да защити правото му на зачитане на личния живот и живота на засегнатите лица. Всъщност според жалбоподателя подобно претегляне е трябвало да накара Комисията да не изисква представянето на всички документи, които отговарят на посочените в обжалваното решение ключови думи, въпреки че е доказал пред нея, че много документи са ирелевантни за нейното разследване.

246 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

247 В случая от съображения 17—26 от обжалваното решение е видно, че вследствие решението за искането за предоставяне на информация от 11 ноември 2019 г. и в отговор на искане на жалбоподателя от 20 ноември 2019 г. Комисията да преразгледа броя на посочените в това искане за предоставяне на информация ключови думи и депозитари, жалбоподателят и

Комисията са обсъдили по-специално очертаването на поисканата информация. Така, на 6 декември 2019 г. Комисията приканва жалбоподателя да ѝ съобщи броя на резултатите според приложената ключова дума и според депозитаря, за да може да провери дали следва да промени ключовите думи или списъка на депозитарите. Както обаче следва от съображение 27 от обжалваното решение, Комисията счита за подходящо да измени решението от 11 ноември 2019 г. по-специално за да намали броя на ключовите думи, списъка на депозитарите и броя на последващите резултати и да ограничи представянето на вътрешни документи.

248 Налага се изводът, че в обжалваното решение Комисията значително е намалила броя на ключовите думи, чието прилагане иска, както и броя на съответните депозитари, като този брой намалява от 58 в решението от 11 ноември 2019 г. до 3 — брой, който самият жалбоподател квалифицира като „малък“ в обжалваното решение. Това намаление, което се оспорва от жалбоподателя, непременно е довело до намаляване на броя на документите, които евентуално трябва да бъдат предоставени на Комисията. Намаляването на броя на депозитарите и техният брой, посочен в крайна сметка в обжалваното решение, представляват указание за претегляне от Комисията на нуждите на разследването ѝ, както и на правата на жалбоподателя и на лицата, чиито лични данни биха могли да се съдържат в информацията, поискана на основание на обжалваното решение.

249 Освен това с оглед на правото на преценка на Комисията, припомнено в точки 43 и 112—114 по-горе, що се отнася до информацията, чието представяне тя може да поиска с искане за предоставяне на информация, фактът, че документите в крайна сметка могат да се окажат ирелевантни за разследването, не е достатъчен, за да се установи непропорционалният или необоснован характер на искане за предоставяне на информация, нито липсата на претегляне между нуждите на разследването и правата на жалбоподателя и на лицата, чиито лични данни биха могли да се съдържат в информацията, поискана на основание на обжалваното решение.

250 Накрая, доколкото жалбоподателят се позовава на решение на ЕСПЧ от 2 април 2015 г., Vinci Construction и GTM Génie Civil et Services с/у Франция (CE:ECHR:2015:0402JUD006362910), достатъчно е да се отбележи, че това дело се отнася до възможността да се поиска ефективен контрол за спазването на поверителността на отношенията между адвокат и неговия клиент по време на проверките. В случая обаче обжалваното решение не предвижда на Комисията да бъде представено съдържанието на кореспонденцията между жалбоподателя или което и да било друго лице и неговите адвокати.

251 Ето защо следва да се приеме, че жалбоподателят не е доказал, че обжалваното решение произтича от липса на претегляне между нуждите на разследването на Комисията и защитата на правото му на зачитане на личния му живот и на живота на засегнатите лица.

5) По неподходящия или недостатъчен характер на професионалната тайна

252 Жалбоподателят поддържа, че професионалната тайна, наложена на служителите на Комисията по силата на член 339 ДФЕС и член 28, параграф 1 от Регламент № 1/2003, от една страна, не им предоставя неограничено право на достъп до спорните лични данни и от друга страна, сама по себе си не предоставя достатъчно гаранции, позволяващи ефикасна защита на личния живот на засегнатите лица и на личните им данни.

253 Жалбоподателят поддържа също, че документи, които не са релевантни за разследването, биха могли да се използват за незаконни цели, като разширяване на рамките на настоящото разследване или започването на друго разследване, и дори да бъдат разпространени извън ограничения кръг на служителите на Комисията, отговарящи за разследването. Тези документи биха могли да бъдат предадени на трети лица в отговор на евентуални искания за достъп до преписката или да могат да бъдат предоставяни автоматично на юрисдикции. Жалбоподателят можел също така да бъде принуден да предаде тези документи на лицата, които са предявили иск срещу него пред юрисдикциите на Съединените американски щати. По този начин спорните лични данни можели да бъдат предадени на множество лица, различни от Комисията, в нарушение на правото на защита на личния живот на засегнатите лица.

254 Комисията, подкрепена от Федерална република Германия, оспорва доводите на жалбоподателя.

255 Следва да се припомни, че длъжностните лица и служителите на Комисията подлежат на строги задължения за професионална тайна съгласно член 339 ДФЕС и член 28 от Регламент № 1/2003. Тези разпоредби забраняват на длъжностните лица на Комисията да разпространяват информация, предмет на професионална тайна, получена в отговор на искане за предоставяне на информация, или да я използват за цели, различни от тези, за които е получена. Освен това длъжностните лица и служителите на Комисията са обвързани от член 17 от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз, който им забранява, включително след прекратяване на служебното им правоотношение, „всяко неразрешено разкриване на информация, получена във връзка със служебните [им] задължения, освен ако тази информация вече е направена публично достояние или е публично достъпна“.

256 Нито член 339 ДФЕС, нито член 28 от Регламент № 1/2003 не посочват изрично какви видове информация, освен търговските тайни, влизат в обхвата на професионалната тайна. От член 28, параграф 2 от Регламент № 1/2003 обаче не може да се направи извод, че това важи за всяка информация, събрана в приложение на посочения регламент, с изключение на информацията, чието публикуване е задължително по силата на член 30 от него. Всъщност, както член 339 ДФЕС, и член 28 от Регламент № 1/2003, който допълва и прилага тази разпоредба от първичното право в областта на приложимите към предприятията правила на конкуренцията, се противопоставя единствено на оповестяването на сведения, които поради естеството си са обхванати от професионалната тайна (вж. решение от 28 януари 2015 г., Akzo Nobel и др./Комисия, T-345/12, EU:T:2015:50, т. 61 и цитираната съдебна практика).

257 Професионалната тайна включва освен търговската тайна, и сведенията, които са известни само на ограничен кръг лица и чието разгласяване може да причини сериозна вреда на лицето, което ги е предоставило на трети лица. Най-сетне, необходимо е интересите, които могат да бъдат увредени от разгласяването на въпросните сведения, да бъдат обективно годни за защита (вж. решение от 15 юли 2015 г., Pilkington Group/Commission, T-462/12, EU:T:2015:508, т. 45 и цитираната съдебна практика).

258 Що се отнася, на първо място, до довода на жалбоподателя, че професионалната тайна, за която са задължени служителите на Комисията, не им предоставя неограничено право на достъп до спорните лични данни, в точка 192 по-горе се припомня, че съгласно член 5, параграф 1, буква а) от Регламент 2018/1725 институциите на Съюза могат законно да

обработват лични данни, когато това е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или свързана с упражняването на официални правомощия, които са предоставени на институцията или органа на Съюза.

259 Що се отнася, на второ място, до довода, че задълженията в областта на професионалната тайна не представляват достатъчни гаранции за ефективна защита на личния живот на засегнатите лица и на личните им данни, следва да се констатира, че той не е подкрепен с доказателства и че нищо не позволява да се презумира a priori, че Комисията не би следила в съответния момент за спазването на задълженията си и на задълженията на своите служители на основание член 339 ДФЕС, член 28 от Регламент № 1/2003 и член 17 от Правилника за длъжностните лица (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 12 декември 1991 г., SEP/Комисия, T-39/90, EU:T:1991:71, т. 58).

260 Що се отнася, на трето място, до довода, изведен от опасността от използване на документите, събрани с твърдения за неправомерен характер, като разширяването на рамките на настоящото разследване или започването на друго разследване, следва да се припомнят следните два принципа. От една страна, задълженията на служителите на Комисията по член 339 ДФЕС и член 28 от Регламент № 1/2003 не допускат използването на информацията, получена в отговор на искане за предоставяне на информация за цели, различни от тези, за които е събрана. По-специално искане за предоставяне на информация като обжалваното решение има за цел единствено да позволи на Комисията да събере необходимите сведения и документи, за да провери действителността и обхвата на определено фактическо и правно положение (вж. в този смисъл решение от 10 март 2016 г., HeidelbergCement/Комисия, C-247/14 P, EU:C:2016:149, т. 37), без да се засяга възможността Комисията да промени обхвата на своето разследване в резултат на събраната информация.

261 Всъщност, що се отнася до решение за искане за предоставяне на информация, прието след изложение на възраженията, Общият съд потвърждава, че е присъщо на административното производство за прилагане на правилата на Договора относно конкуренцията Комисията да е в състояние да изпрати искания за допълнителна информация след изпращане на изложение на възраженията, с цел евентуално да оттегли някои твърдения за нарушения или да добави нови такива (решения от 30 септември 2003 г., Atlantic Container Line и др./Комисия, T-191/98 и T-212/98—T-214/98, EU:T:2003:245, т. 121 и от 9 април 2019 г., Qualcomm и Qualcomm/Комисия, T-371/17, непубликувано, EU:T:2019:232, т. 76).

262 С оглед на подразделянето на административното производство в две отделни и последователни фази съгласно Регламент № 1/2003, припомнено в точка 159 по-горе, предходните съображения важат в още по-голяма степен, що се отнася до приемането, както в настоящия случай, на решение за изискване за предоставяне на информация във фазата на предварителното разследване преди приемането на изложение на възраженията. В това отношение следва да се припомни, че фазата на предварително разследване има за цел да позволи на Комисията да събере всички релевантни доказателства, които потвърждават или отхвърлят наличието на нарушение на правилата на конкуренцията, и да заеме първоначална позиция относно по-нататъшния ход и насоката на производството.

263 Следователно жалбоподателят не може основателно да се позовава на твърдяната опасност някои документи, представени в отговор на обжалваното решение, да бъдат използвани от Комисията, за да разшири обхвата на настоящото разследване или да започне друго разследване.

264 Що се отнася, на четвърто място, до доводите на жалбоподателя, че документи, които не са релевантни за разследването или съдържат данни като спорните лични данни, биха могли да бъдат разпространени по-широко извън Комисията, налага се констатацията, че те се отнасят до хипотетични положения, като евентуалните искания за достъп до преписката от трети лица и твърдяното автоматично предоставяне на документи на юрисдикции, и че те не са подкрепени с доказателства.

265 От съображенията, изложени в точки 200—264 по-горе следва, че жалбоподателят не е доказал, че обжалваното решение представлява необоснована намеса в личния му живот или в живота на членове на неговия персонал или на други лица. При тези условия първата част от третото основание трябва да бъде отхвърлена.

б) По втората част от третото основание: нарушение на принципа на пропорционалност

266 Жалбоподателят упреква Комисията, че е нарушила принципа на пропорционалност. Той поддържа, че нарушението на този принцип произтича, първо, от задължението му да представи в рамките на виртуалната зала за данни документи, съдържащи чувствителни лични данни, второ, от задължението да представи в същия контекст документи, съдържащи едновременно данни от търговско естество и лични данни, трето, от наличието на методи, които защитават в по-голяма степен личния живот на лицата в сравнение с виртуалната зала за данни, за да се прецени релевантността на защитените документи, и на четвърто място, от недостатъчния и неефективен характер на възможността за анонимизиране на въпросните документи.

267 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

268 Следва да се припомни, че принципът на пропорционалност, който е един от общите принципи на правото на Съюза, изисква актовете на институциите на Съюза да не надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на преследваните цели, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни с тези цели (вж. в този смисъл решения от 13 ноември 1990 г., Fedesa и др., C-331/88, EU:C:1990:391, т. 13 и от 14 юли 2005 г., Нидерландия/Комисия, C-180/00, EU:C:2005:451, т. 103).

269 От постоянната съдебна практика следва, че отправените от Комисията до дадено предприятие искания за предоставяне на информация трябва да отговарят на принципа на пропорционалност и наложеното на дадено предприятие задължение да предостави информация, не трябва да представлява за него несъразмерна тежест по отношение на нуждите на разследването (решения от 12 декември 1991 г., SEP/Комисия, T-39/90, EU:T:1991:71, т. 51, от 14 март 2014 г., Cementos Portland Valderrivas/Комисия, T-296/11, EU:T:2014:121, т. 86 и от 9 април 2019 г., Qualcomm и Qualcomm Europe/Комисия, T-371/17, непубликувано, EU:T:2019:232, т. 120 и 121).

270 В случая, от една страна, жалбоподателят се позовава на явно несъразмерния характер на работното натоварване, причинено от отговора на обжалваното решение само във връзка със заличаването на документите, за които се прилага процедурата на виртуалната зала за данни. Както обаче бе посочено в точка 243 по-горе, заличаването на имената на засегнатите лица е възможност, предоставена на жалбоподателя, но не е задължителна за него, така че той може да не я използва и няма основание да се позовава на нарушение на принципа на пропорционалност в това отношение. Що се отнася до твърдението, че анонимизирането е неподходящо поради малкия брой засегнати депозитари, който би улеснил идентифицирането им в даден документ, следва да се припомни, че малкият брой на съответните депозитари е указание за спазването на принципа на необходимост на поисканата информация по смисъла на член 18, параграф 1 от Регламент № 1/2003 и за претеглянето на нуждите от разследването и защитата на правата на жалбоподателя.

271 От друга страна, жалбоподателят се позовава на възможността, която може да представлява алтернатива на виртуалната зала за данни, предвидена в обжалваното решение, да преброи и опише в документ, който да бъде предаден на Комисията, документите, съдържащи чувствителни лични данни, без да предава самите документи. Според него тази практика позволявала да се избегне, първо, служителите на Комисията да имат достъп до разглежданите лични данни, като се запознаят с документите във виртуалната зала за данни, и второ, отпадала необходимостта от тези документи да бъдат заличени съдържащите се чувствителни лични данни преди предаването им на Комисията.

272 Както обаче бе посочено в точка 219 по-горе, въведената в случая процедура на виртуална зала за данни не надхвърля необходимото за постигане на преследваните от нея цели от общ интерес с оглед на правото на зачитане на личния живот на жалбоподателя и на засегнатите лица, защитено с член 7 от Хартата.

273 Освен това, както следва от точка 238 по-горе, представянето на документи, съдържащи лични данни, които не са били разгледани в рамките на процедурата на виртуалната зала, не представлява нарушение на правото на зачитане на личния живот на жалбоподателя и на засегнатите лица.

274 От това следва, че жалбоподателят не е доказал нарушение на принципа на пропорционалност, поради което втората част от третото основание трябва да се отхвърли.

в) По третата част от третото основание: нарушение на правото на добра администрация

275 Жалбоподателят поддържа, че липсата на контрол за релевантност на поисканите документи по силата на обжалваното решение представлява явно нарушение на правото му на добра администрация. В това отношение той припомня, че обжалваното решение го задължава да предостави на Комисията множество документи, които са без значение за разследването ѝ или съдържат лични данни, някои от които са чувствителни.

276 Комисията оспорва тези доводи.

277 Следва да се напомни, че в съображение 37 от Регламент № 1/2003 е уточнено, че с посочения регламент „се зачитат основните права и се съблюдават принципите, прогласени по-специално с Хартата“, и че той „следва да се тълкува и прилага при зачитане на тези права и принципи“.

278 Член 41 от Хартата, която съгласно член 6, параграф 1, първа алинея ДЕС има същата правна сила като Договорите, озаглавен „Право на добра администрация“, предвижда в параграф 1, че „[в]секи има право засягащите го въпроси да бъдат разглеждани от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза безпристрастно, справедливо и в разумен срок“.

279 Съгласно съдебната практика относно принципа на добра администрация сред предоставените от правния ред на Съюза гаранции в административното производство е по-специално задължението на компетентната институция да разгледа внимателно и безпристрастно всички относими към дадения случай данни (решения от 21 ноември 1991 г., Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, т. 14 и от 30 септември 2003 г., Atlantic Container Line и др./Комисия, T-191/98, T-212/98—T-214/98, EU:T:2003:245, т. 404).

280 Трябва да се констатира, че противно на твърденията на жалбоподателя в отговора му на поставен от Общия съд въпрос, доводите, изтъкнати в подкрепа на тази част от основанието, по същество съвпадат с доводите, изтъкнати в подкрепа на втората част от това основание, които от своя страна отчасти съвпадат с доводите, изтъкнати в подкрепа на второто основание: нарушение на принципа на необходимост, и на първата част на настоящото основание.

281 Тъй като всички тези доводи вече бяха отхвърлени, следва да се приеме, че жалбоподателят не е доказал, че Комисията не е разгледала надлежно и безпристрастно конкретния случай. Следователно той не е доказал, че обжалваното решение е опорочено от нарушение на принципа на добра администрация.

282 Вследствие на това, третата част от третото основание, а следователно и основанието в неговата цялост, трябва да се отхвърлят.

283 От всички гореизложени съображения следва, че жалбата трябва да бъде отхвърлена в нейната цялост.

V. По съдебните разноски

284 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той трябва да бъде осъден да понесе направените от него съдебни разноски, както и разноските, направени от Комисията, включително разноските по обезпечителното производство.

285 Съгласно член 138 параграф 1 от Процедурния правилник държавите членки, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски. Следователно Федерална република Германия трябва да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (пети разширен състав)

реши:

1) **Отхвърля жалбата.**

2) **Осъжда Meta Platforms Ireland Ltd да понесе направените от него съдебни разноски, както и разноските, направени от Европейската комисия, включително разноските по обезпечителното производство.**

3) **Федерална република Германия понася направените от нея съдебни разноски.**

Papasavvas Spielmann Mastroianni

Brkan Gâlea

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 24 май 2023 година.

Подписи